

Oberst Gawler erklærer, at Allatius indikerer, at

“...de *israelitter*... befolkede landene i *Iberia* [Spanien] og *Kolkis* [Grækenland]. Han henviser til Konstantin Porfyrogenetes som støtte for, at indbyggerne i Iberia er af israelitisk oprindelse. Navnet *Iberia* tyder—ligesom *Bitynien*, der også ligger på Sortehavets kyst—på en *hebraisk oprindelse*.” (s. 35) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Legenderne vil, at Grækenland blev grundlagt af egyptere. Israelitterne blev selv, til tider, kaldt *egyptere* (2. Mose 2:19). [Det er veldokumenteret, at de *oprindelige* egyptere var hvide.⁵⁶] Gud Selv erklærer, “...*fra Egypten kaldte jeg min søn*.” (Hoseas 11:1) Eldad, en hebraisk skribent fra det 9. århundrede, indikerer i et brev til spanske hebræere, at *Dans stamme*, på Jeroboams tid (ca. 975 f.Kr.) var uvillig til at udgyde sine brødres blod; og hellere end at udgyde Judas blod forlod han Israels land og vandrede til *Grækenland* og *Danmark*. [Se både Ingersoll (fodnote s. 16) og Gawler (s. 6), der citerer *Researches in the East* (1818), Sailman.]

[Dette svarer til den historie, vi netop så, om de *almindelige* skytere, der brød ud fra de *kongelige* skytere.]

Det er interessant at bemærke, at da Grækenland blev selvstændigt i 1832, blev den bayerske prins, Otto I., valgt til konge. Han blev afsat i 1862. I hans sted valgte Grækenland en *dansk* prins, der blev **kong Georg I.** Grækenland antog en demokratisk forfatning og *Danmarks* våbenskjold.

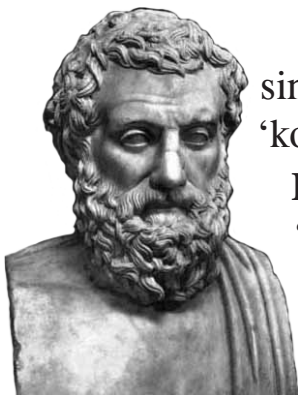
Jeoffrey Keating beretter i sin *General History of Ireland* (1620), at

“*Dan-anerne* var et folk af stor lærdom og velstand. De forlod *Grækenland* efter et slag med assyrerne og tog til *Irland*, og også til *Danmark*, og kaldte det *Dan-mares, Dans land*.” (Min fremhævelse.)

⁵⁶ Dette kan hurtigt bevises, når man husker på, at Moses (den berømte israelitiske leder) blev opdraget fra barnsben af en egyptisk prinsesse, og hverken egypterne eller israelitterne havde nogen grund til at tro, at han *ikke var en egypter*. Tale, uddannelse, skikke og mode/hår var hovedtrækkene, der adskilte de to; ikke hud-, hår- eller øjenfarven, ansigtsformen eller andre genetiske karakteristika. Se **Tillæg C-2**. En stor gruppe israelitter fra det sydlige rige (Juda) flyttede endvidere omkring det første århundrede e.Kr. til Alexandria, Egypten, hvor de udgjorde et israelitisk samfund i et forsøg på at leve udenfor Roms tyranni. Israelitisk bosættelse dér blev tilskyndet af Egypten, og israelitter blev tilladt i den højeste klasse af borgerskab (ligesom grækerne, der var medbrødre). Mange nationer i Sydamerika (selv i vort moderne æra) har tilskyndet hvid, europæisk indvandring i håb om at genoplive deres døende nationer.

Herodot beretter,

“De mest udtalte af udviste udlændinge [fra Egypten] fulgte *Danaus* [Dan] og [senere] *Cadmus*⁵⁷ til Grækenland, men størstedelen af dem blev anført af Moses til Juda [Kana'an]”. (Min fremhævelse og parentes.)

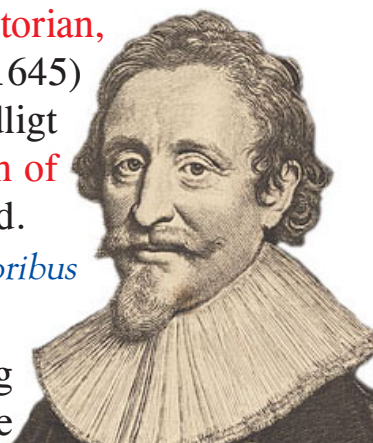

Den græske digter *Aeschylus* (525-456 f.Kr.) beretter ligeledes i sin *Suppliants*, at “*Danaus* og hans døtre repræsenteres som et ‘kongeligt afkom’, og ‘flygtninge fra Egypten’.” (Min fremhævelse.)

Dr. William Smith (1813-1893) siger i *History of Greece* (1855), “At alle Grækenlands heroiske familier var ingen mere heroiske end *Danaans* fra *Argos*”.⁵⁸ (s. 18) (Min fremhævelse.) **The famous Dutch scholar, jurist, statesman, historian, and theologian Hugo Grotius** (1583-1645)

beretter, at *danitter* forsvandt fra Kana'an på et meget tidligt tidspunkt. Den **Franch** historiker Dudo* (**or Dudon**), **Dean of St. Quentin** (c.965-?) erklærer, at *Dan* kom fra Grækenland.

[* most famous for his *Historia Normannorum*, or *Libri III de moribus et actis primorum Normanniae ducum* (written c.1015-1030).]

Den tyske statsmand, naturforsker, opdagelsesrejsende og videnskabsmand Alexander von Humboldt (1769-1859) troede på, at de oprindelige grækere var israelitter.

Dans stamme var kendt som en søfarende stamme, der konstant rejste omkring og koloniserede. I sin bog *The Assyrian Invasion and Deportations of Israel* (1937) erklærer J. Llewellyn Thomas, F.R.C.S., at

“Det er bemærkelsesværdigt, at *Dans* stamme ikke bliver omtalt i beretningerne [om assyriske deportationer], mens de andre stammer er nævnt. De nordlige *danitter* burde have været de første til at have følt det assyriske fremstød. De var der ikke, og de menes at have vandret ad søen for at undgå den assyriske pestilens”. (s. 15) (Min fremhævelse og parenteser.)

Endvidere afslører dr. J. Franklin Snook i *To Heal the Nation*✠ (1977), at Dans stamme ikke var den eneste af de israelitiske stammer, der forlod området før de

⁵⁷ Cadmus var oldebarn af Kalkos (**1. Krønike 2:6**), der igen var Judas tipoldebarn. Cadmus og hans gruppe kom ind i Grækenland efter at Israels børn allerede var gået ind i det forjættede land, og havde fået tildelt land efter deres stamme. Regionen i oldtidens Grækenland, *Kolchia*, har sit navn fra Kalkol (se **Tillæg C-3.**), ligesom at oldtidens region *Argive* (*Argos*) Danai fik sit navn fra Dan.

⁵⁸ Se fodnote #54.

fremmede invasioner. Snook siger,

“Under de 38 år mellem de to tællinger i ørkenen mindskedes de fem stammer, Ruben, Gad, Efraim, Naftali og Simeon, i antal med 61.080 mænd. I den samme periode antog de andre syv stammer med 62.260 mænd [Se 4. Mose 1:18-46; 3:39; 26:4-62.]. Disse statistikker kan kun være et resultat af begyndelsen af Guds løfte i 1. Mosebog 28:14, hvori Han fortalte Jakob, at han skulle sprede sig ud mod vest, øst, nord og syd”. (s. 10) (Mine parenteser.)

Det bør bemærkes, at i de tællinger, som Israel foretog, var de kun *mændene* af værnepligtig alder (over 20), der blev talt med. Det samlede antal var kun lige over 600.000. Således er det talte antal sandsynligvis kun omkring en femtedel af hele Israels befolkning. *The One Volume Bible Commentary* (1954), redigeret af præsten J.R. Dummelow, M.A. (Queen’s College, Cambridge), indikerer, at hele Israels befolkning på den tid sikkert har været 3.000.000. (s. 103)

Det er også pudsigt, at i de skrivelser, Assyriens konger efterlod, hvori de gav detaljer over deres udforskninger og sejre, er visse af Israels stammer mistænksomt manglende, mens andre udtrykkeligt er nævnt. Mange forsvandt tydeligvis i tidligere vandring—og med skib, med mandskab der allerede havde prøvet sig selv med sejlads til Storbritannien og tilbage igen. Faktisk siges den flåde, som kong Salomo udviklede, at have nået endog til Kina.⁵⁹ Frederick A. Kent indikerer endvidere i sin bog *I Believe God* (1942), at medlemmer af

“...Zeras familie [en af Judas sønner, Peres’ tvillingebroder] var blandt de tidligste hebraiske kolonister i Europa, der til sidst ankom til Irland og Storbritannien”. (s. 129) (Mine parenteser.)

Oldtidens grækeres, skyteres og fønikerers racetyper

De oprindelige israelitisk-græske folk blev beskrevet som følger:

“Den ‘rene’ græker har [ifølge Polemo⁶⁰]... et lyst ansigt med lys lød blandet med rød... blødt rødt hår, ikke blot bølget, men ret og lige, med et firskåret ansigt, tynde læber, og en moderat lige næse, fugtige, skinnende øjne, der bevæger sig hurtigt og indeholder meget lys... Manden helliget litteratur og filosofi... af lys lød blandet med rød, hans hår på grænsen til gyldent, hverken krøllet eller stridhåret, hans bygning kompakt.. og med

⁵⁹ Se Tillæg C-4.

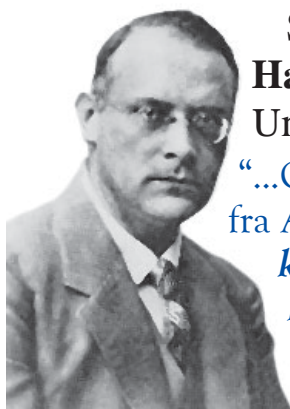
⁶⁰ —anset for antikkens mest fremtrædende fysiognom.

fugtige og skinnende øjne, fyldt af glæde”.⁶¹

“...Hvorend den *hellenske* og *ionske* race er forblevet *ren* [ifølge Adamantios⁶²], ser vi passende *høje mænd af ganske bred og lige bygning... med ganske lys hud og blonde; kødet er ganske fast, lemmerne lige, ekstremiteterne er veldannede... de funklende øjne, gennemborende, og fulde af lys; thi af alle nationer har grækerne de lyseste øjne*”. (Hans F.K. Günther, *The Racial Elements of European History* (første engelske udgave (1927), oversat fra den anden tyske udgave; s. 157) (Min fremhævelse.)

Og endvidere,

“...En gylden-håret race kaldet *grækerne* begyndte at bosætte sig på den store middelvejs-ø Kreta og på Middelhavets nordkyst rundt omkring stræderne forbundet med Sortehavet... meget som arierne, der invaderede Indien... De var sandelig et indtagende folk, der gav så meget til digtning, kunst, sport, handel og frihed, at deres minde er forblevet frisk af alle folk siden da, i taknemmelighed og beundring... Disse nomader fra nord var ikke nutidens Grækenlands *mørklødede* mennesker, men en høj, muskuløs, blåøjet race... De udgjorde aldrig mere end et par millioner, og deres blomstringstid varede kun omtrent 500 år... Men for os er de oldtidens vigtigste folk, thi de blev lærere for alle europæeres og amerikanere af europæisk oprindelse lærere”. (*The Ladder of History* (1945); MacMillan & Co., en gymnasiebog.⁶³)

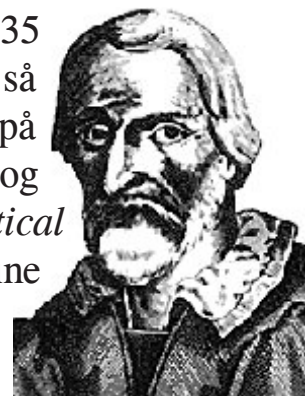
Skyterne blev også kaldt for *rødmossede*, *lyse* og *smukke*. **dr. Hans F.K. Günther**, professor i fysisk antropologi ved Berlin Universitet, skrev i sin bog *Racial Elements of European History*,[‡] “...Oldtidens forfattere (såsom Polemon fra Illium, Galienos, Klement fra Alexandria og Adamantios) erklærer, at *sakae* [*skyterne*] var som *kelterne* og *germanerne* og beskriver dem som *lyse* og *rødmossede* lyse. Den skytiske (sacae) stamme *alanerne* bliver også beskrevet med et *nordisk* udseende. Ammianus (ca. 330-400 e.Kr.) kalder dem ‘næsten alle høje og smukke, med næsten gult hår, og et brutalt udseende’.” (s. 131) (Mine fremhævelser og parenteser.)

⁶¹ Elizabeth C. Evans, *Physiognomics in the Ancient World*, Transactions of the American Philosophical Society, I. 1969.

⁶² Hebraisk sofist og læge fra det 4. århundrede e.Kr.

⁶³ Tror du, at en sådan bog ville være tilladt i nutidens offentlige skoler? Kan det undre nogen, at de græske israelitter var antikkens mest betydningsfulde folkeslag? De nordiske israelitter fra enhver tidsalder har været den mest betydningsfulde race, verden nogen sinde har kendt. Dette er kun tilfældet, fordi at Gud har bekendt, at Israel skulle være så stort og prominent.

Den engelske kirkehistoriker **The Venerable Bede** (672-735 e.Kr.) beretter, at mens pave Gregorius I. var i Rom, efter han så unge angel-saksiske børn taget som krigsfanger og blive solgt på markedspladsen, at han bemærkede deres *skønhed* og *charme*, og sagde, at det var som at kigge på *en engels ansigt* (*Ecclesiastical History of the English People* (ca. 732), bog II kap. I). (Mine fremhævelser.)

En arabisk diplomat, Ibn Fadlan (formodentligt i Middelalderen) mødte *russerne*⁶⁴ på Volgafloden og erklærede, “Aldrig har jeg set mennesker af større fysisk perfektion; de er høje som daddelpalmer, blonde og rødmossede.” (*The Vikings* (1972), Howard La Fay; National Geographic, s. 38.)

Ovennævnte svarer til de beskrivelser, Bibelen giver af de adamiske israelitter. De hebraiske ord oversat som *lyse* og *smukke* (#3303, yaw-FEH, #3302, yaw-FAW), anvendt i Skriften til at beskrive de adamisk/israelitiske folk, betyder “at være lyse (hvide eller skinnende)”; og ordene oversat som *rødmossede* (#132, *ad-mon-EE*, #122, *aw-DOME*; #119, *aw-DAM*) betyder “at vise blod i ansigtet; at være rosa-kindet” endog “rødhåret”. (Se 1. Mose 12:11-13; 29:17; 1. Samuel 16:12; 17:42; 25:3; 1. Konge 1:3; Højsangen 1:15-16; 6:10.) Navnet *Laban*⁶⁵ betyder endog “at være hvid”. Kong David beskrives som *rødmossede*.⁶⁶ Bibelens israelitter (herunder Kristus Jesus) var et *hvidt, lyshudet, lyshåret og blåøjet folk*.⁶⁷ Sara, Abrahams hustru gennem hvem Isak (løftets søn) kom, bliver beskrevet i Skriften og i anden litteratur som *meget lys*. (#3303; 1. Mose 12:11, 14, King James Versionen)

Er det blot en tilfældighed, at de *germanske folks* fysiognomi er identisk med *oldtidens israelitters, grækernes, skyterens og fønikerens*, som de historiske beretninger viser?

Det synes pudsigt, at store hjerner fra de europæisk-nedstammede folk, der opfandt næsten alt, vi i dag nyder, der opdagede næsten alt, vi ved i dag, og som avancerede al civilisation til det niveau, vi nyder nu, er fuldstændig uvidende, når det gælder deres egen racemæssige oprindelse—*som om de germanske stammer, der var fædre*

⁶⁴ *Russerne* var *svenske* vikinger, der bosatte sig i Rusland. *Skyterne* passerede igennem Europa i tre store bølger: den første mod Østersøen; den anden over Vesteuropa og ind i Storbritannien; og den sidste ind i Skandinavien.

⁶⁵ (#3837/3836) Laban, Abrahams grandnevø, var faderen til Jakobs hustruer, Lea og Rakel; Jakobs fader Isak fik sin hustru Rebekka fra *Labans* fader, Betuel.

⁶⁶ —rødhåret, lys hud, rosa kinder; **1. Samuel 16:12; 17:42.**

⁶⁷ —i stærk kontrast til de mørklødede, mongolske folk, der nu bebor landet Israel, der ”påstår” at være Bibelens *israelitter*. Se **Tillæg C-5 og C-6.**

til Europa, bare kom ud af det blå i det 6. århundrede f.Kr., som om de ikke havde eksisteret før den tid. Deres vandring og oprindelse ville selvfølgelig være beskrevet i deres egne *sirlige* historier og i beretningerne fra andre folk, med hvem de kom i kontakt gennem deres talrige verdensomspændende vandring.

Den tosprogede udgave af *The Saxon Chronicle* (oversat af præsten J. Ingram og første gang udgivet i London i 1823), beskriver begivenheder fra 1 e.Kr til 1154 e.Kr., giver en kortfattet introduktion hentet fra Plinius', Solinus', Orosius', Gildas' og The Venerable Bedes historier. Den engelske oversættelse lyder som følger:

På øen [Storbritannien] er der fem nationer: De angelske, britiske/walisiske, skotske, piktiske og latinske. De første indbyggere var brittonerne, der kom fra Armenien... Pikterne kom syd fra Skytien. (s. 1)

Dette er særdeles betydningsfuldt. *Armenien* var netop dér, hvor Israels 10 tilfangetagne stammer var blevet plantet; og som vi allerede har set lå Skytien lige nord for dette område i Lilleasien. Som vi snart skal se, siger sågar ældgamle *skotske* dokumenter, at skotterne stammede fra israelitterne. Andre historier, levninger og information beviser, at de andre europæiske nationer også nedstammer fra oldtidens israelitter.

Nå, men som du kort har set, eksisterer sådanne dokumenter – og de udgør et bredt spektrum af solide beviser fra verdslig historie, kirkehistorie, den bibelske beretning, litteratur, filosofi (sprog), arkæologi, fysiognomi og legender/mytologi. Vi skal bruge vægtige beviser for hvert af disse områder; vi vil imidlertid først vende os til Bibelen for uimodsigelige beviser nedskrevet mere end 2000 år siden. Skriftens beviser om Guds folk er for talrige (hundredevis) og for slående til blot at være *tilfældige*. Om et øjeblik skal vi diskutere et par af disse profetier. Men først skal vi beskæftige os med et lille forvirrende område, der sandsynligvis allerede har krydset dine tanker.

En smule forvirring

Der er i dag et folk, der *kaller* sig selv "jøder", og som *påstår* at være Bibelens israelitter, og dog forkaster de Kristus Jesus og udgør den største fare for kristendommen. Vi har endvidere vist, at oldtidens israelitter ikke er "jøderne", men nærmere angel-sakserne og beslægtede folk. Hvordan kan dette være? Fængslende nok, så **advarede** Gud i Sit Ord Sit folk om *dem, der en dag ville lyve, påstå at være israelitter, når de faktisk er fra Satan, og ikke af Gud.* (Åbenbaringen 2:9; 3:9) Gud ville da ikke advare os på denne måde, *hvis det var umuligt* for os at blive narret, eller hvis faren ikke gjaldt. Hvad i alverden kan denne advarsel betyde? Gud fortæller os også, at ikke *alle* dem, der *delvist* kan have nedstammet fra Jakob

(Israel), *retmæssigt set* er israelitter (Romerne 9:6). *Som Esau* syndede, syndede mange israelitter og indgik blandede giftemål med *ikke-israelitter*. Deres illegitime børn blev altid (og blev selv fædre til) selve Guds Israel-folks allerværste fjender. *Vi høster, hvad vi sår.*

Gud erklærede, at han ville forkaste Israel fra hendes land, og hun ville få et nyt land, mest mod nord og vest, men også til jordens afsides hjørner; hun ville have talrige konger og et vedvarende kongerige (1. Mose 17:16). Hun ville udgøre en kæmpestor mængde, og hun ville blive en stor nation og en mængde nationer og et folk, der ville velsigne alle jordens andre folk. Gud sagde, at Han ville give Israel et nyt navn (et *andet navn* end "Israel"), og at de sande israelitter ville blive tabt på verdensscenen—*for en tid*.

Da Assyrien erobrede og deporterede Israel, importerede Assyriens konge kana'anæiske stammer til at befolke det tomme land. Det var *disse folk*, der kæmpede mod resten af Judas hus, da de vendte hjem fra deres deportation og fangenskab i Babylon; det var disse folk, der til sidst udkonkurrerede de sande israelitter i antal; det var disse folk, der stjal det sande Israels arv ved at påstå, at landet var blevet givet til dem (af Assyriens konge—*ikke* af Gud) (Ezekiel 11:15); og det var disse folk, der senere påstod at være israelitter, for at stjæle denne arv. Skriften beretter,

"Senere bragte assyrerkongen [Salmaneser (Pul)] folk fra Babylon, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim⁶⁸ og bosatte dem i Samarias byer i stedet for israelitterne. De tog Samaria i besiddelse og bosatte sig i dets byer." (2. Konge 17:24)

J. Llewellyn Thomas, F.R.C.S., citerer i sin bog *The Assyrian Invasions and Deportations of Israel* også en assyrisk inskription, hvori den efterfølgende konge af Assyrien (Sargon) i en senere invasion deporterede israelitter og også importerede forskellige fremmede folk. Thomas citerer,

"I mit styres begyndelse omringede jeg byen Samaria, som jeg erobrede... 27.280 af dens indbyggere fjernede jeg... Erobreren af thamuditterne, ibaditterne, masiminitterne, kapaijanerne, resten af hvem jeg fjernede, og hvem han transportererede til midten af Beth-Omrís land". (s. 23) (Mine fremhævelser.)

Endnu mere fængslende er det nu, at Gud sagde, at p.g.a. Hans folks synder, ville de i deres fangenskab blive *blinde eller uvidende om deres egne faktiske og historiske*

⁶⁸ Pudsigt nok havde en af Esaus efterkommere (en kana'anæer) navnet Kenaz (1. Mose 36:11). Er det blot en tilfældighed, at "jøderne" selv kalder sig *sefardiske* "jøder" (2. Konge 17:24) eller *ashkenaziske* "jøder"? "Jøderne" er hverken israelitter eller hebræere: de er edomitiske kana'anæere; de er ikke engang rene semitter. "Jøderne" stammer ligeså meget fra Israel, som *Martin Luther King* stammer fra Martin Luther.

identitet (5. Mose 29:28-29; 32:26; Esajas 42:16-23; 56:10; Jeremias 50:6-7; Hoseas 1:9-10; 2:6; 8:8; 9:17; Romerne 10:1-3; 11:5-11, 25; 2. Korinther 3:14-15). Og som vi har set, ville *verden* som en helhed også være blind overfor Israels identitet (5. Mose 32:26; Hoseas 5:3).

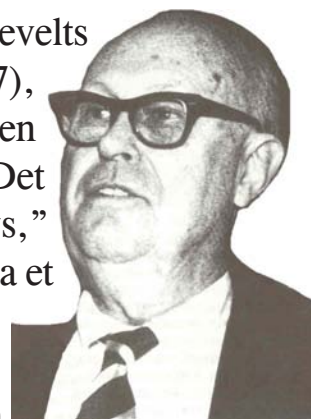
Bemærk dette nøje: Bibelen erklærer ikke, at Guds Israel-folk ville være blinde overfor *Messias*, *Kristus Jesus*, men at de ville være blinde overfor *deres egen identitet* p.g.a. deres synd. På den anden side fortæller Skriften os, at hvem der ikke bekender, at Jesus er Messias, Guds Søn, den person er *anti-Krist* (1. Johannes 2:18-22; 4:3; 2. Johannes 7). Hvilket folk benægter som et hele, mere end noget andet folk, at Jesus er Messias? Hvilket folk angriber Kristus Jesus og kristne—selv om kristne (i deres uvidenhed) er dem, der hjælper dem mest? Hvem er det, der har fået børn, Bibel-læsning og de 10 bud fjernet fra vore skoler og fra de fleste offentlige steder i vort land? Kristus forbød *Sit* folk at kalde deres præster med titlen “rabbi” (Matthæus 23:7-8); og dog bruger dem, der uden at sige sandheden påstår at være Guds Israel-folk, denne titel.

I Skriften bliver ordet “jøde” ofte anvendt med stor forvirring. Ordet “jøde” (som mange andre *øjensynligt* er en racebetegnelse) bliver ikke altid forstået så klart, som man skulle tro. Faktisk er det ikke et *legitimt* ord. Ordet “jøde” [“jew”] forekom aldrig i 1611-udgaven af King James Bibelen, ej heller Geneva Bibelen fra 1599, ej heller nogle af Shakespeares skuespil, ej heller i nogen engelsk Bibel eller i nogen engelsk litteratur før eller under Elizabeth-tiden. Faktisk forekom ordet “jøde” [“jew”], ifølge mange kilder, ikke i det engelske sprog før 1620. Ordet, der før denne tid blev anvendt, var “*Iewe*” (udtalt *hew-ee*). Årsagen er, at ordet “jøde” ikke kan findes i de oprindelige hebraiske eller græske Skriften.

[Ordet “*Iewe*” skulle heller ikke være blevet anvendt. Dette skal snart forklares.]

Ifølge den højt ansete oberst **Curtis B. Dall** (Franklin D. Roosevelts svigersøn), i hans *Israel's Five Trillion Dollar Secret*† (1977), eksisterede ordet “jøde” [“jew”] ikke før 1775. Selve ordet var en forvanskning af det latinske *Iudaeus*, som betød “judæer”. Det undergik talrige former, “Giwis, Gyues, Geus, Iuys, Iows, Iews,” og endeligt “jews”. Det forekom første gang i en engelsk Bibel, da et masse-genoptryk blev foretaget af en ny udgave i det 18. århundrede, der “opdaterede” oversættelsen fra det 14. århundrede.

Denne specialudgave blev dernæst distribueret udover hele den engelsk-talende verden til folk, der aldrig før havde ejet en Bibel. Dall hævder også, at ordet “*Iewe*”, eller “jew”, da det først blev oversat i Skrifterne, kun refererede til

oldtidens judæere fra Bibelen, og ikke den *moderne* “jøde”. (s. 28-31)

I det hebraiske Gamle Testamente er det *fejloversatte* ord “jøde” i Skriften **judæer** [#3064 (*yeh-hoo-DEE*)]; i det græske Nye Testamente er det anvendte ord **judæer** [#2453 (*ee-oo-DAH-yos*)]. Disse to ord kan referere til en, der:

- (1) *Racemæssigt* var af Judas stamme,
- (2) *Boede* i den geografiske egn Judæa, eller
- (3) Var en *politisk borger* i det senere romersk-kontrollerede distrikt Judæa.

[Som vi så tidligere, kan en persons race ikke længere bedømmes af ordene “amerikaner”, “britte” eller “europæer”, sådan er det også med ordet “jøde”.]

Kristus advarede os om, at ukrudtet (ikke-israelitter) var blevet plantet sammen med hveden (Israel), og at gederne (ikke-israelitter) havde banet sig vej ind blandt fårene (Israel), som en dag ville blive adskilt (Matthæus 13:25-30; 25:32-33). Kristus fortalte os, *på deres frugter skal I kende dem* (Lukas 6:43-44). Når man derfor skal skelne, hvornår ordet “jøde” i Skriften hentyder til en *sand israelit* eller en *kana'anæisk bedrager*, må hvert eneste afsnit studeres *i sin sammenhæng*.⁶⁹

I den apokryfe *Tilføjelser til Daniels Bog* blev denne pointe bevist meget klart, da den unge Daniel afslørede to umoralske *kana'anæere*, der *udgav sig for ægte judæere*, ved at lyve i forsøget på at fordømme en uskyldig israelitisk kvinde til døden, fordi hun ikke ville give efter for deres seksuelle tilnærmelser.

Lidt mere forvirring

Vi løber ind i samme problem med ordet “hedning”, der synes at være det *illegitime stedbarn* af ordet “jøde”. Dybest set er ordene “jøde” og “hedning” ikke *fejloversættelser*, da de overhovedet *ikke er oversættelser*; de er *translittereringer* eller *anglicisationer*⁷⁰ (og værre endnu, de er *andenrangs-anglicisationer*).

⁶⁹ *The Mystery of the Law and Grace Solved!, So You Call Yourself A Christian...* og *Apologetic Expositions Refuting Universalist Interpretations of Isolated Passages of Scripture: (1. Isaiah 56, 2. Acts 15, 3. Ruth)* af Balaicius/Sacred Truth Ministries afklarer mange afsnit fra Skriften, der forvirrer de fleste mennesker; disse bøger viser klart, at pagterne og løfterne, Gud gav til Israel, ikke har slået fejl; og at Han er tro overfor Sit løfte, og ikke har givet dem til noget andet folk.

⁷⁰ —d.v.s. at få et fremmed ord til at forekomme i engelsk form, som det er gjort med alle egennavne (navne, steder, o.s.v.).

[O.a.: det behandlede ord her, “hedning”, er faktisk en behandling af det engelske ord “Gentile”, der anvendes i den engelske Bibel nogenlunde på samme måde som dansk “hedning”, men primært i den klassiske betydning af en “ikke-jøde”. —M.K.]

Et af problemerne med ordet *fejlangivet* som “hedning” er, at det ikke er et egennavn, men et generisk, kollektivt navneord. Det burde *ikke* oversættes “hedning” (et vildledende ord), og burde aldrig anvendes i hentydning til et *enkelt individ*, da ordet kun eksisterer som et *kollektivt* navneord.⁷¹

På hebraisk er ordet, fejlversat “hedning”, faktisk *gowy* (ental) [#1471] (*GO-ee*) eller *goyim* (flertal). På græsk er ordet *ethnos* (ental) [#1484 (*ETH-nos*)] eller *ethne* (flertal). Problemet synes at være opstået i den latinske Vulgata⁷² i hvilke disse hebraiske og græske ord er gengivet på latin som *gentilis*, fra hvilke vi var uheldige nok til at få det nye og upræcise ord “hedning”. En lignende “*fejloversættelse*” forekom med ordet “jøde”.

De fleste mennesker tror fejlagtigt, at ordet “hedning” betyder *enhver, der ikke er en “jøde”*. Tværtimod så er ordene “goy” og “ethne” (fejlagtigt gengivet “hedning”) *generiske* navneord uden *nogen form for særegen racemæssig bibetydning*. Disse ord betyder ganske enkelt “*nation*” eller “*folk*”. Endvidere burde disse ord **aldrig** oversættes som *hedning*: betydninger kan kun skues ved deres individuelle sammenhæng. Ordene “goy” og “ethne” er **kollektive navneord**: *Et individ* kan ikke udgøre en “hedning”;⁷³—der kan kun være en *gruppe* af folk (der er hedninger, tillægsord), eller forskellige *grupper* af folk (der udgør hedninger, navneord); d.v.s. hvis “hedning” skal anvendes som den *sande* betydning af “goy” og “ethnos”. Eftersom ordet “hedning” er vildledende og ikke præcist, burde det forkastes.

Som ordene “goy” og “ethnos” aldrig kan referere til et *enkelt individ*, men kun til en *gruppe*, således kan disse ord ikke *kategorisk* og udelukkende referere til én bestemt folkerace (f.eks. kun “ikke-jøder”). Hvis du og jeg f.eks. var tyskere, der besøgte Kina, kunne kineserne kalde os *goy/ethnos* (hvis de talte oldhebraisk eller græsk). Hvis to franskmænd også fulgte os, kunne kineserne kalde os *alle* for *goy/ethne*. Hvis et par kinesere besøgte os i vort hjemland Tyskland, ville vi også kalde *dem* for *goy/ethnos*; hvis to japanere ledsagede disse kinesere, ville *vi* kalde *dem alle* som *goyim/ethne*. *Goy* og *ethnos* er generiske betegnelser, der ganske enkelt betyder “folk” eller “nation”. Hvad enten disse ord referere til indfødte (af ens egen race eller af en anden race) eller fremmede (af ens egen race eller en anden

⁷¹ Forskellen kan forstås ved at erkende skelnen mellem ordene **person** og **folk**. Ordet *person* er tydeligvis et individuelt navneord; mens at *folk* er et kollektivt navneord (som i sig selv kan eksistere i flertalsform; f.eks. mange *folk*).

⁷² —den *latinske oversættelse* af Bibelen af Skt. Hieronymous ca. 370 e.Kr., fra *Septuaginten* (den *græske version* af det *hebraiske Gamle Testamente*) med det græske Nye Testamente.

⁷³ —selv som *et enkel individ*, en mand eller kvinde, ikke burde refereres til som “et højt eller jævnt **folk**”; hver enkel kunne kun refereres til som “en høj eller jævn **person**”.

race), må afgøres ud fra *sammenhængen* af enhver givet Bibel-tekst.

Alle burde forstå, at ordet “flok” *ikke* refererer til *et får*, men kun til en *gruppe af får*. Alle burde endvidere forstå, at ordet *flok* ikke udelukkende kan bruges i reference til *får*, *derved at udelukke alle andre dyreformer*: for det kan også anvendes i omtale af geder, ænder, gæs, o.s.v. Faktisk betyder de to oftest anvendte hebraiske ord i Skriften for *kvæg* [#4735 (*mik-NEH*); #6629 (*tsone*); #7716 (*seh*)] i sig selv *ikke udelukkende* “køer”, men kan bruges om *enhver form for kvæg: køer, får, geder, væddere, o.s.v.* Interessant nok *kan* det hebraiske ord “goy” *også* referere til *en trop dyr* eller *en vandrende flok græshopper*; selv om det, så vidt jeg ved, ikke bruges på denne måde noget sted i Skriften.

“Jøderne” har lært os, at *goyim* (“hedninger”) betyder “ikke-jøder”. Hvad enten de har løjet overfor os, eller selv tror på det⁷⁴, er det blot flere beviser på, at de moderne “jøder” ikke er de bibelske israelitter, thi Gud lovede Abraham (Israels bedstefader), *“Jeg vil gøre dig til et stort folk [goy]... jeg gør dig til fader til en mængde folkeslag [goyim].”* (1. Mose 12:2; 17:4, 5; 35:11; 48:19)

Disse hebraiske og græske ord *kan* tydeligvis referere til en *specifik homogen* gruppe af *israelitiske* nationer eller folk (Esajas 1:4; Jeremias 31:36; Lukas 7:5; Johannes 11:48-52; 18:35; Apostlenes Gerninger 10:22); disse ord *kan* imidlertid *også* referere til enhver gruppe af *ikke-israelitiske* nationer eller folk—homogen eller ej (1. Mose 14:9; 21:13; 21:18; 2. Mose 9:24; 34:24; Esajas 37:12; Matthæus 10:5; Apostlenes Gerninger 7:7). Disse ord kan også *generelt* referere til en heterogen gruppe bestående af *både isrealitiske og ikke-israelitiske nationer eller folk i samme sætning* (1. Mose 22:18; 25:23; 1. Krønike 16:23-24; Salme 9:19-20).

Vi ser derfor, at ordene “goy” og “ethnos” ikke er mere nøjagtige i deres betydning, end ordet “jøde”, og at ordet “hedning” (der, som ordet “jøde”, ikke engang burde anvendes) også *kun kan forstås i det afsnits sammenhæng, hvori det bruges*.

ET KORT ORD OMKRING SAMMENHÆNG: FOR AT FORSTÅ SKRIFTEN MÅ MAN ANVEND *BIBELSKE FORTOLKNINGSREGLER (HERMENEUTIK)*. *DEN GRUNDLÆGGENDE REGEL I FORTOLKNINGEN AF SKRIFTEN ER REGLER OM BESTANDIGHED: GUD KAN IKKE LYVE; HAN KAN IKKE MODSIGE SIG SELV; GUD FORANDRER SIG IKKE, OG HANS ORD KAN DERFOR IKKE FORANDRES ELLER MODSIGE SIG SELV* (SALME 15:4; 89:34; MALAKIAS 3:6; MATTHÆUS 5:18; MARKUS 13:30; ROMERNE 3:4; TITUS 1:2; HEBRÆERNE 13:8; JAKOB

⁷⁴ Hvis de faktisk selv tror på det, så er det klart, at de ikke engang forstår det oprindelige hebraiske sprog, Guds Israels-folks oprindelige sprog. Moderne hebraisk er ikke det samme som oldhebraisk—selv alfabeterne er fuldstændig forskellige (så forskellige som det latinske alfabet er fra det arabiske).

1:17). SKRIFTEN KAN KUN FORTOLKES I LYSET AF *TIDLIGERE* SKRIFTSTEDER (DER SÆTTER FOREGANGSMØNSTERET VED HVILKEN AL EFTERFØLGENDE SKRIFT BØR FORTOLKES). DET SENERE SKAL ALTID FORTOLKES AF *DET TIDLIGERE*. GUD HAR IKKE BRUG FOR AT “ÆNDRE” SINE BESTEMMELSER, SOM MENNESKET GØR DET. GUD ER PERFEKT. MODERNISTER “*HAR SAT GUDS ORD UD AF KRAFT AF HENSYN TIL JERES OVERLEVERING*” (MATTHÆUS 15:6; MARKUS 7:13; GALATERNE 3:17) NÅR DE ENTEN IKKE FORSTÅR FORSONINGEN AF TO TILSYNELADENDE MODSIGENDE AFSNIT, ELLER NÅR DE GANSKE ENKELT NÆGTER AT ACCEPTERE, HVAD GUD HAR SAGT.⁷⁵

Bibelske vidner

Beviser på det sande Israel ud fra Skriften

Når vi søger sandheden, må vi, med mindre vi er førstehandsvidner til begivenhederne, stole på andres beretninger og vidnesbyrd. *Anden- eller tredjehåndsinformation* er i selve deres natur tilbøjelig til at tage fejl. Jo længere væk man er fra en given begivenhed, des større bliver risikoen for, at der vil forekomme upræcise beretninger. Nogle mennesker kan *fejlagtigt* videregive forkert information, men i dag, hvor politik styrer næsten ethvert aspekt af vore liv, må vi desværre anerkende, at onde mennesker engagerer sig i bedrag *med overlæg* for at fremme deres planer. Når *ords betydning* oven i købet forandres, må vi være opmærksomme, når vi forsøger at finde sandheden.

Det talte ord er i selve sin natur upålideligt og upræcist. En underholdningsleg kaldet *Telefon* illustrerer denne pointe. I dette spil sidder alle deltagerne i en cirkel. [Hver person kan repræsentere en tidsperiode for at repræsentere unøjagtigheden i videregivelsen af det mundtlige vidnesbyrd. Jo større antallet af individer er, des mere betydningsfuld bliver resultatet.] En person begynder spillet ved at hviske en kort historie i øret til personen til højre for ham. Denne person skal så hviske præcis, hvad *han* hørte i øret til personen til højre for *ham*, o.s.v., indtil det atter hviskes i øret på den person, der begyndte det. Den historie, den oprindelige person hører ved afslutningen af spillet, er som regel *meget* forskellig fra den historie, han hørte ved begyndelsen af spillet. Hvorfor? Ganske enkelt fordi de fleste mennesker ikke husker, *hvad der blev sagt*, men “husker”, *hvad de tror de hørte*. For at gøre tingene endnu værre, vil der ofte være ét umodent individ, der *med overlæg* vil

⁷⁵ *O.a.:* Den engelske King James Version oversætter visse steder i Det Nye Testamente det græske ord *hellen* [#1672 (*HEL-lane*)] med det engelske ord *Gentile*, bl.a. i Johannes 7:35. Ordet *hellen* betyder *græker* (helt nøjagtigt *hellener*), og er da også oversat således i danske Bibeler. —M.K.

forandre historien, for at være morsom, eller af ondskabsfuldhed.

Hvor er vi dog heldige, at vi ikke behøver at stole på fejlbarlige menneskers ord. Vi har Guds Ord. Lad os se til den ultimative autoritet for alle tros- og samvittigsspørgsmål —den Hellige Bibel. Lad os bruge den som skabelon eller billedlig encyclopædi for at identificere Guds sande Israels-folk.

Guds bestemte, at enhver sag skulle afgøres ved to eller tre vidners udsagn (5. Mose 19:15; Matthæus 18:16; 2. Korinther 13:1), og at Han ikke ville gøre noget uden først at afsløre det for Sine tjenere, profeterne (Amos 3:7). Lad os fastslå sagen gennem de *anden- og tredjehåndsvitner* fra historien og nutidige begivenheder, som de bærer vidnesbyrd om opfyldelsen af profeti.

Israels store antal

Gud erklærede, at hans folk Israel ville blive en **stor** nation, en **mægtig** nation, en **mængde** folkeslag hersket af **konger** og **prinser** og anført af **præster**, et folk *så talrigt som himmelens stjerner og sandet ved strandbredden* (1. Mose 12:2-3; 13:16; 17:4, 6, 16, 19, 21; 18:18-19; 21:12; 22:17-18; 24:60; 26:4; 35:11; Salme 89:29, 36; Esajas 65:15).

Gud erklærede, at gennem de velsigner, som Jakob gav til sine to børnebørn, *Efraim* og *Manasse*, ville de blive talrige i landet (1. Mose 48:16). Dette hebraiske ord *talrige* [#1711 (*daw-GAW*)] bliver kun brugt én gang i Bibelen, og det betyder “at vokse hastigt eller gyde i store antal som fisk”. Er det blot en tilfældighed, at de tidligste kristne (der alle var israelitter) brugte *fisken* som deres symbol, ligesom kristne gør det i Amerika og Storbritannien? Jakob sagde endvidere, at dette skulle “ske i jordens *midte*” [*O.a.*: engelsk KJV]. Dette hebraiske ord *midte* [#7130 (*KEH-reb*)] betyder “i midten” (bogstaveligt eller billedligt). *Hvilket folk har været mere i midten af verdens opmærksomhed, og hvilket nationer er mere i jordens midte end U.S.A., Storbritannien og hendes kolonier, og Europa?* U.S.A., Storbritannien og de andre germanske nationer har krydset jorden på tværs gennem vandringer og kolonisation. Amerika er tydeligvis blevet den “**store nation**”; Storbritannien (Det Forenede Kongerige), med kolonier over hele verden, er blevet den “**store mængde folkeslag**”; og Europas andre hvide nationer (Tyskland, Danmark, Sverige, o.s.v.) er også blevet en “**stor mængde folkeslag**”. Har nogen anden folkefamilie opfyldt disse profetier?

Jeg vil atter gerne drage din opmærksomhed til Josefus. Han berettede, at israelitterne i deres fangenskab var vokset til “*en overvældende mængde af folk, som ikke kunne anslås med tal.*” Dette var begyndelsen på de profetier og løfter, som Gud gav til Abraham, Isak og Jakob. Intet sted i Skriften er Israels befolkning

blevet beskrevet på denne måde. Gud har altid velsignet det sande Israels-folk med evnen til at reproducere sig i store tal—i særdeleshed under svære omstændigheder.

Kendetegnet på et *stærkt folk*, er dets udholdenhed under *intensive trængsler*. I vor nations tidlige dage, var det selv gennem de store depressioner ikke ualmindeligt for familier at have 10 eller 12 børn. Det bør kommes i hu, at Israels børn flyttede til Egypten for at undslippe hungersnød, mens Jakobs hus stadig var i sin spæde start—blot 70 sjæle. Efter den gode farao døde og en ond farao kom på tronen, holdt egypterne israelitterne fangne, og de blev ondskabsfulde slavepiskere og brugte dem som slavemateriale. Egypterne blev oprevede, på vagt, og så rasende, at selv når de øgede byrderne, der nådesløst var lagt på israelitternes skuldre, og misbrugte dem brutalt, fortsatte israelitterne med at mangfoldiggøre sig i stort antal. Israel kom til Egypten som små 70 sjæle, men kom ud omtrent 440 år senere som en mængde på 3 millioner. Da israelitterne blev deporteret til Assyrien og Babylon, omkring 750 år senere, udgjorde de nogenlunde 13 millioner. Mens de var i fangenskab, voksede de til en “overvældende mængde.” Er det ikke let at se, hvordan israelitterne gennem de næste 2500 år kunne israelitterne vokse til næsten tre-kvart milliarder, kendt som de *germanske folk*?

Det er svært at fatte, at verdslige lærde ikke ved, hvad der skete med de 11 millioner israelitter fra Israels hus, der blev ført fangne til Assyrien, og de nogenlunde to millioner israelitter fra Judas hus, der aldrig vendte tilbage fra fangenskab i hverken Assyrien eller Babylon, men det er endnu *sværere* at fatte, at de ikke kan forklare, hvad der skete med de muligvis 20 eller 100 israelitter, den overvældende mængde, de voksede til i fangenskabet, som beskrevet af Josefus—og som foreskrevet af Gud (Jeremias 29:4-6).

Pudsigt nok har “jøderne” aldrig talt mere end 20 millioner mennesker—*på noget tidspunkt*. Det rapporteres, at “jøder” har, hvad man kalder en *regressiv fødselsrate*. Deres naturlige dødsrate overstiger deres naturlige fødselsrate. Dette er et tegn på en forbandelse: ufrugtbarhed. “Jøderne” ville faktisk, p.g.a. denne regressive fødselsrate, have ophørt med at eksistere, *hvis* de ikke konstant havde indgiftet sig med andre folk. Dette er i sig selv et brud på den lov, Gud gav til Sit *sande* Israels-

folk—for at holde deres race ren.⁷⁶ Nutidens “jøder” er ikke en ren race. Faktisk er de i sandhed ikke en *race*, men en etnisk hybridgruppe: en krydsning af raceelementer fra kana’anæiske og andre orientalske folk, afrikanere og senest de germanske folk, de har indgiftet sig med i forsøget på at camouflere sig. Mange ændrer sågar deres navne, og undergår kosmetiske operationer for at skjule det mærke, som Gud placerede på deres forfader, Kain, for at skjule dette vidne om deres ansigter, der vidner imod dem (1. Mose 4:5-6, 11, 12, 15; Esajas 3:9).

Israels store magt

Gud erklærede, at Hans *sande* Israels-folk ville *besidde deres fjenders porte*. De ville overkomme jordens folk. De ville herske over andre, men ikke *blive* hersket over af andre. De ville låne ud til andre folk, men selv ikke låne. De ville udgøre de største militær-magter, verden nogen sinde kendte til. De ville være rige på landbrug og kvæg. De ville høste klodens rigdom, og tæmme universets kræfter med store opdagelser (1. Mose 22:17; 27:28-29; 32:24-28; 49:25-26; 5. Mose 8:7-9; 15:6; 28:2-12; 33:13-28; Esajas 60:5-11; 61:6; Ezekiel 36:29-30; 38:12; Joel 2:19; Mika 5:8; Lukas 10:19-20).

Låner Amerika, Storbritannien, Tyskland, o.s.v., penge fra andre nationer, eller låner de nærmere penge ud til alle andre nationer (lån der sjældent bliver betalt tilbage), og giver frimodigt dem i nød? Låner *israeler*-staten penge til andre nationer, og *giver frivilligt* til dem i nød? Eller kræver den finansielle støtte fra andre nationer til melodien fra mange milliarder år siden? Er det ikke sandt, at *israeler*-staten skylder selve sin eksistens (siden 1948) til de hvide kristne nationers finansielle og militære hjælp? Passer versene ovenfor på “jøderne”, eller beskriver de Amerika,

⁷⁶ De fleste hvide mennesker i dag skyer idéen om *racerenhed*, da de er blevet fortalt, at racestolthed (hvis du er *hvid*) er forkert. De er blevet fortalt den *løgn*, at det er *brogethed*, der gør Amerika stærk. Det er nærmere de få rester af Guds Ord og Lov, der gør vor nation stærk—og den svindende rest af rent israelitisk blod, og de endnu færre *retfærdige* israelitter, der er tilbage. Det er kedeligt, at de fleste intelligente mennesker i dag mere omhyggelige med at holde blodlinierne hos de heste, hunde og katte, de avler, end de er i at bevare deres egne blodlinier, de giver videre til deres børn. Er vi mindre værd end dyr? Gud bød Sit folk at bevare deres blodliniers renhed—og ikke blot deres egne, men også deres dyrs, deres afgrøders, o.s.v.: det er en sag om *hellighed*: at bevare det, som Gud skabte og *foreskrev skulle forblive*, som Han skabte det. Det moderne samfund forkaster Guds Ord og alle “antikverede” idéer—og det er derfor, vor nation er sunket til en kriminalitetsfyldt, umoralsk, regeringsundertrykt, pluralistisk, næsten-totalitær stat. Lignende eksempler eksisterer mellem verdens store nations fald i den grad, deres folk raceblandede sig: Grækenland, Rom, Byzans, Partien, Spanien, Italien, Portugal, Brasilien (og nu Canada, Storbritannien, Amerika, o.s.v.). Kan vi ikke lære af historien?

Storbritannien, Tyskland og de europæiske og europæisk-nedstammede folk?

Gud sagde, at Israel ville være Hans *hammer*, Han ville knuse nationerne med (Jeremias 51:20; 4. Mose 24:8-9; Salme 2:8-9; Esajas 41:10-16; Jeremias 51:19-24; Mika 5:8; Malakias 4:3). Hammeren var et af israelitternes våben, og var skytternes, vikingernes, kelternes og saksernes berømte våben. Intet andet folk har været kendt for dette våben. Skriften profeterede, at Israel ville ødelægge Rom (Daniel 2:34-35; 2:44-45). Det var *vandalerne* og *goterne*, der erobrede Rom. Roms problemer begyndte i midten af 250'erne e.Kr., da kejser Decius (en af de kristnes mest blodige forfølgere) blev dræbt i kamp mod *goterne*, der var den første af de *germanske stammer*, der overvandt Romerriget. Alaric I, *visigoternes* konge, erobrede Rom i 410; Gaiseric, *vandaler*-kongen i 455; og til slut *goter*-kongen Odoacer i 476.

Kan "jøderne" påstå at have opfyldt denne profeti? Bestemt ikke. I en pudsigt tviste var det "jøderne", der ophidsede Rom, så Rom sendte general Titus, der ødelagde Jerusalem og brændte templet ned til jorden i 70 e.Kr. Det tyder på, at dette var planlagt, da *stamtavlerne* blev bevaret i templet. Ser du, da den lille rest fra Babylon vendte tilbage, blev stamtavlerne undersøgt, og de kana'anære og illegitime, der påstod at være sande judæere, blev bevist at være bedragere, og forkastet. [Se Ezras og Nehemias' bøger.] Ved denne snedige plan om at fremkalde problemer med Rom, fik de Rom til at gøre det beskidte arbejde for sig. Ved at få *det sande Israels stamtavler* ødelagt undgik de, at de blev afsløret som de bedragere, de er. Derefter satte *edomotiske kana'anære* (idumære) sig op, *ikke blot* som Israels konger, men også som *ypperstepræster*. *Herodianerne* var de mest berygtede blodtørstige familie af edomitter (idumære), der nogen sinde urigtigt herskede over Palæstina.

Det var de *germanske stammer*, der knuste de muslimske saraceneres invasion i Tours, Frankrig, under *franker*-kongen Karl Martels kommando (Karl den Stores bedstefader) i 732. Det var *litauerne*, der, i mere end 500 år, afholdt de muslimske mongoler, tatarerne, saracenerne og hunnerne fra at vælte ind over Østeuropa; det var de *tidlige spaniere fra den gamle verden*, der holdt maurerne i skak i mange århundreder i Sydvesteuropa. Det var de *britiske* styrker under general Allenby, der befriede Jerusalem fra tyrkernes hånd i 1917 (som også var opfyldelsen af profeti).

Hvordan opfylder "jøderne" *nogle* af disse profetier? Er "jøderne" en stor militærmagt? Bestemt ikke, de støtter sig til Amerika og Storbritannien for at få våben som gaver for at beskytte dem og udkæmpe sine krige for dem—mens de samtidig i al hemmelighed støtter sig til Sovjetunionen for præcis det samme. Nej, disse vers kan ikke beskrive noget andet folk end verdens hvide kristne nationer.

Israels nye navn

Gud sagde, at Hans folk, Israel, ikke længere ville blive kaldt ved navnet *Israel*, men at de ville blive kaldt *ved et andet navn*, og de specifikt ville blive *opkaldt efter Isak* (1. Mose 21:12; Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:17; 11:1; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). De *germanske folk* kaldes for *saksere* efter *Isaks sønner*; og de kaldes endvidere for *kristenhedens nationer* (“...og mit folk, som mit navn er nævnt over...” 2. Krønike 7:14). Mange angel-saksiske folk klassificeres også som *gaels*, *gallere* og *gotere*. Alle disse tre navne betyder “Guds folk”. Og dog har de edomitiske “jøder”, der falsk påstår at være efterkommerne af det bibelske Israel, stjålet navnet Israel i opfyldelsen af profetien. (Esajas 65:15; Jeremias 24:8-9; Åbenbaringen 2:9; 3:9. Kun negative profetier og andre Skriftsteder passer på dem. Se Matthæus 23:31-33 og Romerne 9:14-23.) I mange af deres egne skrifter indrømmer de, at de ikke er israelitterne, men opfandt myten for at snøre os.⁷⁷

Israels nye hjem

Gud erklærede, at det *sande Israel* ikke ville være at finde i Israels land; men p.g.a. deres synd ville Gud uddrive dem fra Israels land til et *nyt land*; de ville blive rykket op med rode og blive uddrevet af Palæstina; de ville blive spredt udover jorden; de ville have et *nyt hjem*, mod *nord og mod vest*, de ville vandre over hele verden, i alle retninger, og *bosætte sig på øerne i havet, ved kyster, øde vildnis og hidtil ubeboede landområder*, områder der *tidligere var udyrkede og ukultiverede, lande deres fædre ikke kendte*, og Gud ville i sidste ende si dem blandt nationerne, atter samle dem sammen, og give dem Israels land som besiddelse, når Riget kommer. [Således ville *det sande Israel* ikke være i Israels land på denne tid.] (Se 1. Mose 28:14; 49:22; 3. Mose 26: 18, 21, 24, 28, 33; 5. Mose 28:36, 63-64; 29:25-29; 32:8; 33:17; Dommerne 5:17; 2. Samuel 7:10; 1. Krønike 17:9; Salme 2:8; 65:5; 80:11; 89:25; 97:1; 106:27; Esajas 3:18; 11:11; 18:1; 24:15; 26:15; 27:6; 35:1; 41:1-10, 19; 42:4-6, 10, 12, 24; 43:10, 19-20; 48:18-23; 49:1-9, 12, 19, 20; 51:5; 54:2-3; 58:11-12; 66:19-20; Jeremias 1:10; 2:2; 3:18; 6:8; 15:14; 16:13-16; 17:4-6; 18:17; 29:14; Ezekiel 11:16, 17; 17; 36:17-29, 33-34; 36:17-29; 38:12; Hoseas 2:14; 12:1; Amos 3:12; 9:9; Zakarias 10:8-9; Apostlenes Gerninger 2:5-11.) Er det blot en tilfældighed, at da de første kolonier kom til Amerika, kaldte de den første bosættelse for *Virginia*—som betyder “jomfrueligt land”?

Som vi så, betyder navnet *hebræer* “kolonist”; og de sande hebræer-israelitter må

⁷⁷ Dette og mere vil blive afsløret og dokumenteret i Vol. 2 *Bedragerne Afsløret*.

sandelig have opfyldt det navn, da Gud sagde, de ville kolonisere kysterne, øerne, og engang øde (utæmmede eller golde) lande. Disse profetier kan kun pege på *ét folk*—de *germanske folk*, der har koloniseret verden. Det var *hollænderne, englænderne, spanierne, tyskerne, portugiserne, normannerne* (og andre *vikinger*), *franskmænd, belgiere* og *italienere* (såvel som *fønikerne*), der koloniserede den tidlige verden.

[Mange af disse kolonier blev hjemlande for visse af de germanske stammer. Ligesom i nyere tider er mange af kolonierne imidlertid bare blevet grene af deres hjemlande, og de lokale folk blev styret til deres fordel. De fleste af disse senere kolonier (der engang var velstående og trygge lande) blev desværre “overgivet” til de lokale (efter i mange år at være blevet finansieret og udviklet til blomstrende kolonier af de hvide kristne nationer). Som vi har vendt os fra Guds veje og tilladt syndfloden af tredje verdensindvandring at oversvømme vore lande, og som vi har tilladt Guds fjender at tøjle vore regeringer, har vi mistet vor gunst i Guds øjne, og alt, vi har udviklet, er blevet taget fra os og vil forfalde. De andre nationer vil lide, fordi de ikke kan styre sig selv. [Tænk på Somalia, Haiti, o.s.v.] Når det sande Israel bliver straffet af Gud for sin synd, vil alle dem under hende lide. De fleste af kolonierne, der er blevet overgivet, plages nu af hungersnød, sygdomme, tyranni, krig og fattigdom—og de forventer, at vi går ind lejlighedsvis for at genoprette orden, give dem deres økonomiske bistand og forsyninger, og redde dem fra sig selv, hvorefter de kræver, vi forsvinder. Endvidere fortsætter de med at forlade deres “befriede” hjemlande og komme til *vort* land. [Lige nu bliver hvide tortureret og myrdet *en masse* i mange afrikanske lande, og alt, de udviklede, bliver jævnet med jorden.] Når vi synder mod Gud, går alt galt—ikke blot for os, men for hele verden. Navnet *Israel* betyder “ham der styrer sammen med Gud succesfuldt over mennesket”. Hvis Gud ikke er med os p.g.a. vor synd kan vi imidlertid ikke herske over os selv eller nogen andre på en passende måde.]

Dette kan så sandelig ikke opfyldes i “jøderne”. De flyttede historisk set ind i et nyt land, efter det var blevet udviklet, så de kunne leve af, hvad andre folk havde udviklet ved hårdt arbejde, opfindsomhed og stor pris. “Jøderne” kom også ind i *etablerede nationer*, efter de *var blevet udvist* af den nation, de tidligere boede, da de var faldet tilbage til en grad af dekadence under deres indflydelse. Nu kommer de ind i U.S.A. og kræver velfærdsgoder.

Israel, en bestandig nation

Skriften profeterer, at Israel *aldrig* ville ophøre med at være **en nation** (2. Samuel 7:16, 24, 29; 1. Krønike 17:22-27; Jeremias 31:35-37; 33:20-26; 46:28; Hoseas 2:1; Amos 9:8). Og dog var nutidens “jøder” ikke en nation før Anden Verdenskrig; *israeler*-staten eksisterede ikke, før Storbritannien og Amerika forrådte araberne og gav landet til “jøderne”. *Israeler*-staten eksisterer kun i dag som en velfærdsstat støttet af U.S.A., Storbritannien, Tyskland og andre hvide nationer. “Jøderne” *velsigner* ikke andre nationer, de *kræver en velsignelse*. I modsætning til dette har

de germanske folk, så langt tilbage, de kan spores, været en mængde af velstående, offervillige, selvopholdende familie af nationer.

Israels vedvarende trone

Gud erklærede, at Hans sande Israels-folk ville være blinde overfor deres egen identitet, og i en tid ville være uden en konge eller en prins eller en *efod* eller *terafim*—d.v.s. uden et *tegn* eller en *vision* fra Gud, uden direkte kommunikation med Ham, uden ordinerede præster, der kunne føre dem til Gud (Hoseas 3:4). [Israel ville være blind overfor sin identitet: 5. Mose 29:28-29; 32:26; Esajas 42:16-23; 56:10; Jeremias 50:6-7; Hoseas 1:9; 2:1, 7; 8:8; 9:17; Romerne 10:1-3; 11:5-11, 25; 2. Korinther 3:14-15. Verden ville som helhed være blind overfor Israels faktiske identitet (5. Mose 32:26; Hoseas 5:3).]

Gud *svor*, at Israels folk *for evigt* ville have en *konge af Judas stamme* (1. Mose 49:8-10); at der **aldrig** ville være en tid, hvor en *arving til Davids trone ikke ville herske på tronen over Israel*, og at der også ville være præster af Levis stamme til at prædike til folket—så længe at solen og månen var i himlen, så længe der var dag og nat. Gud gav dette **højtidelige løfte** til David—et løfte, der ikke kunne brydes (4. Mose 23:21b; 2. Samuel 7:13-16; 1. Krønike 22:10; 2. Krønike 13:5; Salme 89:1-6, 20, 27-29, 35-37; 132:10-14, 17; Jeremias 33:17-26; Ezekiel 37:24). Gud kan ikke lyve. Og dog *svor* Han dette løfte ved en *ed*, og gjorde således dette løfte endnu mere betydningsfuldt.

Dette løfte er aldrig blevet brudt. Nu lovede Gud også, at Israel ville være *uden* en konge i en *kort tid* (Hoseas 3:4). Dette kan synes forvirrende for visse mennesker, i lyset af, at Guds løfte til Judas stamme og til kong David. Disse to afsnit kan imidlertid hurtigt løses. Da Gud sagde, at *Israel* ville være *uden* konge, var dette sagt til **Israels hus**, eftersom Hoseas profeterede mod det **nordlige Israel** i hendes synd. Hoseas profeterede omkring 760 f.Kr. Denne profeti blev opfyldt omtrent 40 år senere, da Assyrien erobrede og deporterede de *nordlige* israelitter. Under deres fangenskab, var de *nordlige 10 stammer af Israels hus*—ikke *hele* Israel —uden en konge. Guds løfte til *hele* Israel, og specifikt til **Judas stamme** og til kong David, var stadig gyldigt, thi det *sydlige* kongerige, **Judas hus**, med kong Jotam, der herskede på tronen på tiden for erobringen og deportationen af Israels *nordlige* kongerige (ca. 722 f.Kr.). På tiden, da Nebukadnezar, konge af Babylon, erobrede den resterende del af **Judas hus** (hvoraf en god del allerede var blevet ført i fangenskab til Assyrien med **Israels hus**) i 584 f.Kr., havde dem fra **Israels hus** allerede forladt deres fangenskab i Assyrien og spredt sig over Europa, oprettede små kongeriger, og udvalgte deres konger fra dem, der nedstammede fra Judas *stamme* (hvilket deres

våbenskjold vidner om). Endvidere, før kong Davids styre, var israelitterne allerede begyndt at vandre til andre dele af verden og grundlagde store riger (såsom det græske rige) med konger af Judas *stamme*, der herskede over dem.

Endvidere, selv efter at *Judas hus* var blevet erobret og deporteret af Babylon, havde Gud, der var tro mod Sit Ord, sikret overførelsen og omplantningen af Davids sæd fra Judas land. Mattanja var den sidste konge af Juda, før det blev erobret af Babylon. Kong Nebukadnezar dræbte alle Mattanjas sønner og adelen for hans øjne. Mattanjas øjne blev så stukket ud og han blev ført i lænker til Babylon. Nebukadnezar ændrede så Mattanjas navn til Sidkija. Nu ville det *tyde på*, at hele linien af israelitiske konger var blevet udslettet. Men Skriften afslører, at kong Sidkija også havde *døtre* (Jeremias 41:10; 43:6). Disse døtre blev taget under profeten Jeremias' beskyttende varetægt i hans Guddommelige mission for at overføre Davids trone til de britiske øer (Jeremias 1:10; 18:7-9; 31:31-37; Ezekiel 17:1-6). I ukarakteristisk opførsel for en erobrende hedensk konge gav kongen af Babylon Jeremias *fuldstændig frihed* til at hvor som helst og gøre hvad som helst han ville—og gav sågar sin egen general til Jeremias som tjener og et pengebidrag for at yde, hvad han end havde brug for (Jeremias 39:11-14). Hvilken hedensk konge gør en så fjollet ting overfor en lav profet fra en erobret nation—*med mindre* det var blevet Guddommeligt bestemt, at vejen skulle banes for Jeremias' vigtige mission for at overføre tronen?

En lille gruppe judæere nægtede imidlertid at omvende sig og adlyde Gud. De gjorde oprør og tog Jeremias og kongedøtrene til Egypten (Jeremias 43). Det var herfra, at Jeremias og hans skriver, Baruk (Jeremias 36:4) splittedes fra denne syndige gruppe og rejste til *Spanien* med Sidkijas døtre, hvorefter de rejste til de britiske øer, hvorfra Gud til sidst ville kalde Sit folk (Esajas 42:4; 49:1; 51:5; Jeremias 31:10; Hoseas 2:1, 24). Som vi så var de oprindelige græske dynastier grundlagt af israelitter. Efter at have grundlagt byen Troja udvandrede mange af disse græske israelitter til de *britiske øer*. Der mødtes de med mange af deres israelitiske brødre, *der allerede havde været der i et stykke tid*, herunder efterkommere af kong Davids søn, Natan. Natan var selv vandret til de britiske øer og havde allerede grundlagt et monarki på den tid, da Jeremias ankom med kong Sidkijas døtre, der så giftede sig tilbage ind i kong Davids linie. Der har således *altid* været en arving til David, der har hersket over tronen et sted over Guds sande Israel-folk, som de spredtes ud over kloden.

Moderne prædikanter forsøger at "åndeliggøre" Guds Ord væk ved at påstå, at disse profetier er opfyldt i Kristus. Dette sætter blot *Guds Ord ud af kraft* (Markus 7:13; Romerne 9:6; Galaterne 3:17). I sidste ende bliver alle profetier opfyldt i Kristus; *fysiske* profetier og løfter, Gud *specifikt* gav om og til *Hans folk*, bliver

opfyldt *fysisk i Guds folk*, som Han *lovede*.⁷⁸

“Jøderne” har imidlertid ikke haft nogen konge i dette årtusinde—og de var *ikke engang ikke* en nation før 1948. Endnu vigtigere er det, da Pilatus forsøgte at skåne Kristi liv, erklærede de edomitiske (kana’anæiske) “jøder” frimodigt (ca. 33 e.Kr.): *“Vi har ingen anden konge end kejseren”*. (Johannes 19:15). Da de er Guds fjender, bekæmper de Guds planer for lovlig, retfærdig regeringsorden.

Gud erklærede, at Israels trone ville blive “omvæltet” (*overturned*) tre gange (Ezekiel 21:30-32, den engelske King James Version). Dette blev opfyldt, da tronen (Jakobs Stenstøtte, kaldt *Lia-fail*⁷⁹ af irerne) blev taget af Jeremias til Irland (ca. 584 f.Kr.), hvor den forblev i Taras kongesal i 1.000 år, indtil den blev “omvæltet” (engelsk KJV) til Scone abbedi i Skotland af Fergus Mor McErc (den Store), (ca. 498 e.Kr.). Skotterne kalder den *the Stone of Scone*. I 1296 blev den endeligt overvæltet til England af Edward I. Den har siden da haft sin plads på Westminster Abbey under kroningstronen, og kaldes således *kroningsstenen*. [Den 15. november, 1996, blev den *lånt ud* til Skotland.] Historien indikerer, at denne sten kom til Irland (Hibernia) fra Spanien (Iberia), og at den oprindeligt kom fra det forjættede land. Geologer indikerer, at den består af sten lignende dem fundet ved Det Døde Hav. Den har metalringe i sig til at bæres i stave, ligesom pagtens ark. Det er heller ikke nogen tilfældighed, at Irlands nationale symboler er *Davids harpe*. En vifte af oldtidsdokumenter støtter dette. (Se *Jacob’s Pillar* (1977) af Capt.)

Haberman beretter i *Tracing Our Ancestors*:

“Irske historikere er fuldstændig enige i, at omkring 580 f.Kr. ankom der en ædel mand til Ulster, en patriark eller en helgen, ledsaget af en østlig prinsesse, og en mindre betydningsfuld person ved navn Simon Brach eller Barech.⁸⁰ Dette følge bragte adskillige bemærkelsesværdige ting med sig, hvorom Irlands sange flokkes; de ting var en harpe (Davids harpe), og en vidunderlig sten—Skæbnesstenen—Lia-Phail. Ifølge mange traditioner tog Jeremias prinsessen

⁷⁸ For mere ad disse linier, se *The Mystery of the Law and Grace Solved!, So, You Call Yourself A Christian...*, og *Apologetic Expositions (on the Exclusive Promises God Gave to Israel: Refuting Universalist Interpretations of Isolated Passages of Scripture): Isaiah 56; Acts 15; og Ruth* af Balaicius/STM.

⁷⁹ —en af de helligste relikvier i Storbritannien. Alle Irlands, Skotland, Wales og England konger og dronninger er blevet kronet på denne sten siden nedskrevet historie. Det siges at have været på Tara-øen, Irland, ca. 5 århundreder før Kristus.

⁸⁰ —Jeremias’ skriver, Baruk. Irske oldtidsdokumenter refererer også til dette som ankomsten af en vis, hellig mand fra Østen (ca. 525 f.Kr.) til Dan, der bragte sin skriver med sig, Brugsch, og tillige en smuk prinsesse, en kongedatter (*Lost Israel Found in the Anglo-Saxon Race* (1886), E.P. Ingersoll, s. 20).

til Spanien, hvor en af dem giftede sig med en prinsesse fra Zaragossa.⁸¹ Med den anden prinsesse ankom han til Ulster noget senere. Irske traditioner fortæller os, at Jeremias giftede prinsesse Tamar Tephi til Eochaidh *the Heremon*, Irlands førende konge, efter sidstnævnte havde antaget tilbedelsen af den sande Jehova". (s. 153)

Som du ser, er denne påstand, at kroningsstenen blev taget til Irland af israelitterne fra deres hjemland, ingen moderne dille. Nicklin detaljerer endvidere i sin *Signposts in History* en beretning om dette trukket fra Dean Stanleys *Memorials of Westminster Abbey* (1868). Nicklin beretter:

"I det skotske riges hovedstad var et ærværdigt stykke sten, til hvilken der, mindst så tidligt som det 14. århundrede, hænger denne legende ved. Stenstøtten, som Jakob sov på ved Betel, blev af hans landsmænd transporteret til Egypten. Derefter... til Spanien... fra Spanien til Irland. På Taras hellige bakke blev den "Lia Fail", "Skæbnesstenen". På den blev Irlands konger sat... Fergus, grundlæggeren af det skotske monarki (broder til den dengang herskende konge af Irland, der, idet han havde robret skotterne og blev deres konge, havde brug for den til sin kroning) bærer den over havet fra Irland til Dunstaffnage... Stenen blev flyttet af Kenneth II (840 e.Kr.) og placeret på en forhøjet stykke jord ved Scone... I 1296 bar Edward I. Stenen til London og placerede den i Westminster Abbey, hvor den siden hen har været kroningsstenen for de engelske monarker". (s. 100, 111)

Jeremias siges selv at være begravet i Irland. Det er værd at bemærke, at Jeremias var af *Levis* stamme. Israels ypperstepræst bar en brystplade, der indeholdt 12 ædelstene, hvoraf hver en symboliserede én af Israels stammer. Levis sten var *smaragden*. Er det blot en anden tilfældighed, at Jeremias, der var af Levis stamme, er Irlands skytsengel (der var den *oprindelige* Sankt Patrick), og at Irland refereres til som **The Emerald Isle** (smaragdøen)?

Judas kongestamme var delt mellem Judas to sønner, *Zera* og *Peres*⁸² (1. Mose 38:27-30), og selve Zeras stamme er delt mellem Zeras to sønner, *Dara* og *Kalkol* (1. Krønike 2:6). Tea Tephi selv var af Pereslinien. Hun giftede sig med kong Eochaidh,⁸³ der var af Kalkol-Zera-Juda-linien, og genforenede således *halvdelen* af

⁸¹ —som betyder "Zeras fæstning", en efterkommer af Zeralinien af Judas stamme.

⁸² Er det herfra, at *Færøerne* har deres navn?

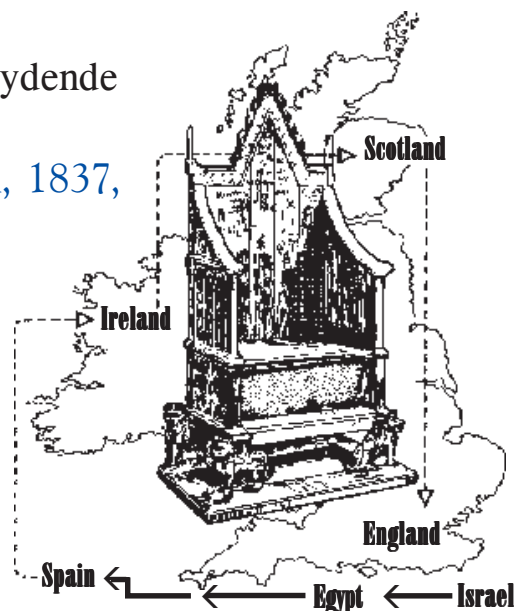
⁸³ —hvorfra alle Irlands og Skotlands dronninger og konger nedstammer.

Zera med Peres. Det var ikke før, at dronning Victoria⁸⁴ giftede sig med prins Albert, at Judas kongestamme atter blev fuldt forenet med Dara-Zera-Juda-linien. Da alle Europas konger og dronninger gennem prins Albert (Dara-Juda-linien) forenede sig med Skotlands og Irlands konger og dronninger gennem Victoria (Kalkol-Juda-linien), blev hele Israel atter genforenet for at udgøre det nuværende **United Kingdom** (Forenede Kongerige).

Biskop J.H. Allen beretter i sin gennembrydende *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* (1902):

“Ved... dronning Victorias kroning 28. juni, 1837, forekom der en artikel i londoner-avisen *The Sun*, der giver følgende beskrivelse af kroningsstolen: (Illustration til højre med tak til *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* (1976), W.H. Bennett, F.R.G.S.)

“Denne stol... Skt. Edwards stol, er et oldgammelt sæde... hvorpå Skotlands konger altid blev... kronet, men, idet den blev fjernet fra kongeriget af Edward I., i... 1296... er den siden da forblevet i Westminster Abbey, og har været stolen, hvori de efterfølgende konger og dronninger af dette rige er blevet indsat... Ni tommer fra jorden er et bræt, støttet i de fire hjørner af ligeså mange løver. Mellem sædet og dette bræt er der en sten, sædvanligvis kaldt Jakobs... Historien beretter... det er stenen, hvorpå patriarken Jakob lagde sit hoved på Luz' sletter”. (s. 251-252)

Allen beretter videre:

“Dronning Victorias mulige nedstamning fra kong David blev først bragt på bane af den afdøde præst F.R.A. Glover, M.A. Præsten A.B. Grimaldi siger, ‘Vor kongefamilies afstamning fra Judas kongelinie er imidlertid ingen ny opdagelse. De saksiske konger sporede sig tilbage til Odin, der sporede sin afstamning tilbage til David, hvilket kan ses i et ældgammelt manuskript i The Herald's College, London, og i Sharon Turner’.” (s. 370-371)

Allen nævner også den samlede stamtavle fra Adam til kong George VI., hvilket optager seks sider. Hans kongelige højhed prins Michael af Albany, overhovedet af Stewarts kongehus, samtykker og sporer i *The Forgotten Monarchy of Scotland*

⁸⁴ —der fik sin stamtavle sporet tilbage til kong David.

(1998) sine egen kongelige aner tilbage til kong David gennem Sidkijas døtre.

Efter at Israel og Juda deltes op som nation (ca. 945 f.Kr.), havde de hver sine konger. Monarkiet var endvidere blevet grundfæstet på de britiske øer. *De israelitter, der senere blev deporteret fra Israels land* (modsat til dem, *der frivilligt var udvandret* århundreder senere), var uden en *officiel* konge eller præst fra 781 til 712 f.Kr., da Israel blev deporteret af Assyrien. Som de begyndte at vandre gennem Europa mødte de imidlertid deres brødre, der endeligt havde grundlagt utallige len- og kongeriger.

Endelig forenede Alfred den Store mellem 850 og 900 f.Kr. hele England under sit styre, og genforenede således Israels nordlige og sydlige kongeriger. Dette var begyndelsen på opfyldelsen af profetien, hvori Israel og Juda (der engang var fremmedgjorte) ville blive genforenede og vælge sig selv ét overhoved, og at de ville vandre sammen i nordens land (Jeremias 3:18; Hoseas 2:2).

Alfred var en fremragende, Gudsfrægtig konge, der grundlagde Englands love på Bibelens love.⁸⁵ Alfred oversatte selv Skrifterne til angel-saksisk. Alfred vidste, at de angel-saksiske folk var Bibelens israelitter. Før efterkommerne af de israelitter, der blev deporteret, vandrede ud over hele Europa, og atter sluttede sig til deres brødre, var de uden konge og uden Guds ledelse, *fordi de var under dom*. Er der nogen bedre grund til, at dette er blevet kaldt den *mørke middelalder*? Haberman holder fast ved, at det latinske ord “kimmeriere” betyder “mørke” (s. 121). Skyterne blev både kaldt for skytere og kimmeriere; under disse to racenavne blev alle understammerne (gotere, keltere, o.s.v.) grupperet. Er det kun tilfældigt, at israelitterne i deres afstraffelse og blindhed også blev kaldt for *kimmerere/cymri*, der betyder ”dem i mørke”? (Der er et hebraisk ord, #3650, kim-REER, som betyder ”sorte”.)

Som vi så, svor Gud, at Israels folk *for evigt* ville have en konge af Judas stamme, og specifikt en arving til David, der herskede over Israels trone. Og dog har “jøderne” ingen konge eller dronning, mens at de europæiske nationer *altid* har beslægtede monarkier. Er det blot tilfældigt, at dronning Victoria sporede sin afstamning tilbage kong David? Er det blot en tilfældighed, at den nuværende dronnings navn (*Elizabeth*) i sig selv betyder “**Guds ed**”—eftersom Gud svor ved en *ed* aldrig at lade David uden en arving til tronen?

⁸⁵ Se *The Dooms (Laws) of King Alfred the Great*.‡

Israel, en velsignelse for hele verden

Gud erklærede, at alle jordens nationer ville blive velsignet gennem Hans folk Israel (1. Mose 12:3; 28:14). Hvilket folk har velsignet hvert eneste andet folk på jorden? Hvilket folk var ansvarligt for verdens væsentlige opfindelser og opdagelser—og for at sprede denne rigdom og velsignelse over hele kloden, specielt til dem i nød, både til ven og fjende? *Kun én folkefamilie* opfylder bibelsk profeti: de germanske folk.

“Jøderne” har ikke velsignet alle nationer, men har *krævet* velsignelse *fra* dem. De har endvidere været instrumenter i demoraliseringen, af-kristningen og ødelæggelsen af andre nationer.

[Se Tillæg D.]

Israel, et retfærdigt missionærfolk

Israel skulle blive et missionærfolk, der holdt Guds Ord i ære, en nation af præster og et helligt folk, hvis love ville være baseret på Bibelen (1. Mose 28:14; 2. Mose 19:6; Salme 78:5-7; 147:19-20; Esajas 26; 43:1, 10-12; 48:10-12; 49:3, 6, 8, 9; 59:21; 61:6; Jeremias 33:21-22; Mika 5:7; Apostlenes Gerninger 1:8; 1. Peter 2:5, 9). Og dog er det “jøderne”, der har fået bøn, Bibellæsning og de ti bud *ud af* vore gymnasier og andre offentlige steder. Det er “jøderne”, der har undergravet vort lands Guds frygtige love. De germanske folk har i direkte kontrast haft Guds Ord *siden den tidligste nedskrevne historie*.⁸⁶ De har oversat Bibelen til mere end 2.000 sprog.⁸⁷ De har været ansvarlige for 99,9% af verdens missionærarbejde. Sender “jøderne” Guds Ord ud til andre folk? Gør kineserne? Gør araberne? Afrikanerne? Inderne? Latinamerikanerne? Nej. Det har altid og stadig kun de hvide nationer. Hvorfor?...?

Israel, et gæstfrit folk

Gud påbød Israel at være venlige *overfor deres eget folk*, der boede i deres land (3. Mose 19:33-34; Matthæus 25:31-46), og også at være venlige overfor *visse* ikke-israelitiske folk i deres land, hvis de ville overholde Israels love (5. Mose 20:10-18). De germanske folk er berømte for deres gæstfrihed, og specielt Amerika er den lysende

⁸⁶ De gotiske stammer *siges* at have haft Guds Ord i deres eget sprog så tidligt som ca. 350 e.Kr. Wulfila (Ulfilas), goternes biskop, blev indviet af biskop Eusebius af Nikodemia i 341 e.Kr. og oversatte Skrifterne til gotisk.† Wulfila siges også at have opfundet det gotiske alfabet for denne oversættelse.

⁸⁷ —og har ofte *de første til udvikle de andre folks sprog* og skabe en skriftform for dem, før at Skrifterne kunne oversættes—og så lære dem *hvordan* man skulle læse.

stjerne i denne sammenhæng. Og dog bliver sovjetiske “jøder”, der forlader U.S.S.R. og tager til Palæstina, behandlet værre end anden-classes-borgere, og de fleste af dem ender med at tage videre til Amerika og vende hjem til Sovjetunionen.⁸⁸

[Forblændede kristne tror, at vandringen af sovjetiske “jøder” til Palæstina er opsamlingen af Israel som profeteret i Skriften. Dette er ikke sandt. Langt størstedelen af de “jøder”, der forlader det tidligere Sovjetunionen, bruger Palæstina som et trinbræt til Amerika eller andre kristne lande. De ved, at der ikke kan være nogen sikkerhed, med mindre de bor indenfor de hvide kristne nationers grænser. Der er flere “jøder”, der forlader Palæstina hvert år, end, der kommer ind. Der er flere “jøder” i New York City eller det sydlige Florida, end der er i *hele* Palæstina. Opsamlingen af det sande Israel (de germanske folk) vil ikke ske, før Kristus er vendt tilbage til Sit folk—og Han vender *først* tilbage, efter de har omvendt sig fra deres synder og vendt tilbage til Hans veje. Da “jøderne” har narret kristne til at tro, at de er Guds folk. Faktisk er mere end 95% af “jøderne” i Palæstina ateister (ligesom de fleste andre “jøder” i andre lande). Eftersom “jøderne” har narret mainstream-kristne til at tro, at de er Guds udvalgte folk, når de faktisk er kana’anæerne fra Bibelen, har de sikret sig førsteklasses behandling. Mere end noget andet folk, modtager de specielle privilegier og fordele (automatisk dobbelt statsborgerskab, velfærd, regeringsindhusning, bistandshjælp de aldrig har betalt for, o.s.v.). De kan endvidere begå alle mulige slags kriminelle handlinger (lige fra krigsforbrydelser og undergravning af regeringer til økonomisk kriminalitet) og ikke blive anklaget for det, fordi de skriger “anti-semitisme!” hvis nogen beskylder dem.]

Ikke blot er de hvide racer gæstfri overfor deres egen slags, men de er også gæstfri overfor dem ikke af deres egen race—selv deres fjender. Ingen anden race tillader enhver slags fremmed folk at komme ind i sine lande *en masse*, giver dem statsborgerskab og lige eller bedre rettigheder end sine egne, og betaler for deres uddannelse, sygesikring, leveomkostninger, o.s.v. På den anden side har *ingen andre end* “jøden” nogen rettigheder i Palæstina. Alle andre folk forbydes at komme ind—udover hvide kristne turister, der tillades at komme ind *lynvisit* for at bruge deres penge⁸⁹—og de er kun velkomne, så længe deres penge strækker.

⁸⁸ De samme rapporteres at ske for amerikanske “jøder”, og dokumenteres ved “jødisk” vidnesbyrd. Se *The Life of an American Jew in Racist, Marxist Israel* og *My Farewell to Israel: The Thorn in the Middle East* af Jack Bernstein. Andre vidnesbyrd er talrige i “jødiske” udgivelser.

⁸⁹ Turisme er Palæstinas nummer to “indkomst”. Nummer ét indkomst er bistanden fra hvide kristne nationer.

Israel, en lærernation

Gud erklærede, at Hans sande Israels-folk ville lære nationerne (Esajas 2:2-3; Mika 4:2). Det har i sandhed alene været den hvide race, der har lært kultur, civilisation, moderniseringen, uddannelse, sundhed, renlighed og moral til andre folk. Germanske missionærer er gået ud til hele verden og udviklet sprogene, sågar skrevet disse andre folks historier; lært dem medicin, landbrug, religion, dyrebrug, byggeri, industri, teknologi, moral, diplomati, lov, o.s.v. Det er de hvide nationer, der tillader alle andre slags folk at komme til vore lande for at studere medicin og teknologi. Efter at have lært så mange vidunderlige ting fra den hvide race, er der desværre praktisk talt ingen af disse folk, der nogen sinde vender tilbage til deres egne lande for at hjælpe deres egne folk. Nej, de ville hellere leve i velvære, luksus og sikkerhed i de hvide nationer. Udøver "jøderne" eller noget andet folk sådanne filantropiske, humanitære selvopofrelser? Nej. Dette er atter et fænomen særegen for kun én folkerace.

Israel, en barmhjertig og beskyttende nation

Skriften erklærer, at Guds sande Israels-folk ville være et barmhjertigt folk. De ville være en velsignelse for andre i nød, endog sætte slaverne fri (5. Mose 15:7, 11; Salme 72:4; Esajas 42:7; 49:9; 58:6). Ingen anden race er så medfølelse at den udfrier fremmede og uvenlige folk fra deres hungersnød, sygdomme, epidemier, borgerkrige, invasioner udefra og ulykker—og bruger utallige milliarder af dollars fra deres egen pengepung.

I *Faith & Freedom* (1988) beretter Benjamin Hart:

"[Thomas] Hooker advarede om, 'barmhjertighed vil aldrig redde dig, før det også hersker over dig.' Denne idé blev det underbyggende princip i Connecticuts regering. Det blev også grundlaget for en tradition af amerikansk generøsitet og barmhjertighed uden sidestykke i historien. Tyske soldater i Anden Verdenskrig kastede f.eks. deres rifler til jorden og overgav sig ivrigt til den amerikanske side, hellere end at risikere at blive taget til fange af russerne [sic, sovjetterne]. Og efter at have slået dem i krig genopbyggede Amerika Japans og Vesttysklands industrielle base med enorme omkostninger. Intet andet folk har været så storsindet mod sine fjender som det amerikanske folk, selv om vi ofte har betalt i dyre domme for hvad resten af verden anser for håbløs naivitet. Barmhjertighed, tilgivelse og næsten uendelig godgørenhed er særegne amerikanske kendetegn, der kan spores tilbage til hjertet af det puritanske samfund i det 17. århundredes New England". (s. 102-103) (Mine parenteser.)

Kristenhedens andre nationer (Storbritannien, Holland, o.s.v.), herunder Tyskland, er også kendte for disse dyder. Litauere, lettere og andre folk foretrak besættelse af tyskerne (der var civiliserede, venlige og humane—på trods af den falske propaganda) frem for sovjetterne.

[Selv om mange russere er israelitiske, er det lykkedes Sovjetunionen at bastardisere folkene under dets tyranniske magt langt før andre lande, og kommunismen lavede mange eller gode mennesker om til dyr.]

Det var kristenhedens nationer, der ophævede slaveriet,⁹⁰ men kun få erkender, at det var “jøderne”, der købte de afrikanske slaver *fra deres egne sorte afrikanske høvdinge*, og så sejlede dem til den hvide verden for at blive solgt.⁹¹

[Selveste Albert Schweitzer berettede om konflikten mellem “udnyttelsen” af afrikanerne under europæisk overherredømme, og den kendsgerning, at europæisk overherredømme, om ikke andet, afholdt afrikanerne fra at udnytte, undertrykke og udrydde hinanden. Se *Out of My Life and Thought*, 1933.]

Det er endvidere “jøder” (ved deres egne talrige nedskrevne tilståelser), der har været årsag til alle krige, primært gennem kommunisme, som (atter ved tilståelser) er rent “jødisk”. Det er uomtvisteligt, at ingen nation er sikker, fri og velhavende uden hjælp fra de hvide kristne nationer. Og dog er barmhjertighed, medfølelse, økonomisk hjælp, ulykkes- og hungersnødhjælp, militær beskyttelse og medicinsk

⁹⁰ —som enten var god eller ej. De fleste sorte levede langt mere velhavende, fredfyldte og glade som slaver, end de gør i dag. Nogen siger måske, “Men de var ikke frie!” Frie til at gøre hvad? Frie til at leve i fattigdom og blikskure? Frie til at myrde og trælbinde hinanden efter behag? Frie til at myrde, voldtage og berøve deres værtsnations folk? Frie til at være blottet for selvrespekt? Som slaver blev de behandlet godt til gengæld for deres ydelser—men det krævedes af dem, at de skulle overholde loven og være lydige. Historierne om hvide, der udnyttede deres slaver, er ikke andet end propaganda, skabt for at få de sorte til at hade de hvide og få de hvide til at føle sig skyldige. Slaver blev ikke alle udnyttede. Der har uden tvivl været et par enkelte *nedrige individer*, der udnyttede deres slaver (ligesom nogle *nedrige individer* banker deres børn, hustruer, heste, hunde, o.s.v.). Dette var imidlertid *undtagelsen*, ikke reglen. Sig mig, ville nogen intelligent person have banket en slave (der havde kostet ham *tusindvis* af dollars, måske \$20.000 i nutidens valuta), der arbejdede for ham og skabte grobunden for hans indkomst? Ville nogen være så dumme nok til at mishandle deres slaver på det værste, der tog sig af hans spædbørn og børn, der tilberedte hans mad (som kunne være forgiftet), der tog sig af herrens rigdomme, der let nok kunne snige sig ind i huset en nat og skære struben over på herren og hans familie? Bestemt ikke. Mange slaver *tog deres herrers efternavne* (af beundring), og nogle fortsatte med at arbejde for deres tidligere herrer som betalte arbejdere. Dette er uangribelige beviser på, at slaver, som en regel, ikke blev udnyttet. Historier om det modsatte er blevet brygget sammen for at opbygge racemodsætninger.

⁹¹ Se *Who Brought the Slaves to America* af Walter White; *The Secret Relationship Between Blacks and Jews* af National of Islam.

hjælp, i det “jødiske” sind, en *ensrettet vej*—og “jøderne” er *altid modtagerne* af godgørehed, og *aldrig* giverne (selv om de behersker størstedelen af verdens rigdom).

Mange mennesker vil uden tvivl føle sig utrygge ved at læse de talrige udtalelser omkring den hvide races dyder og opnåelser. Hvis det er sandt, hvorfor skulle vi skamme os over at være stolte og lære sandheden videre til vore børn? Gode anstændige hvide mennesker er blevet programmerede til at skamme sig over deres vidunderlige arv. De er blevet hjernevaskede med enhver slags nederdrægtig, ussel propaganda. De er blevet programmerede til at udvise den moderne neurose med “hvid skyld”. Gennem propaganda bliver *falsk skyld* ført ind, og den herlige sandhed om vor arv bliver afholdt *fra os*, mens vi tvinges til at “fejre” andre folks arv, og skal være sensitive overfor *deres* kulturelle persona, mens vi skal sky vor egen.⁹²

Ligeledes vil mange mennesker føle sig utrygge ved at læse de talrige udtalelser om “jødernes” unoder og forbrydelser. [Selv om alle disse kendsgerninger dokumenteres ved “jødernes” egen vidnesbyrd.] Med mindre synd pointeres, vil de fortsætte i deres synd. Hvis forbrydere ikke afsløres og straffes, vil de fortsætte i deres kriminalitet. [Faktisk indkasserer de fra håbet om, at du og andre mennesker *vil føle sig utrygge og nægte at underholde sådanne tanker*—så de kan fortsætte uden modstand med deres onde planer.] En dag vil det være for sent, hvis de fleste mennesker ikke vågner op og konfronterer ondskaben—*lige meget hvem*, der er skyld i det. Sandheden kan kun sætte dig fri, *hvis du kender den og gør den til en del af dit liv*. Se *venligst* på beviserne, der—*uden en skygge af tvivl* – beviser, at alle disse udtalelser heri er sande. Det er ikke en sag om at beskyldte nogen for noget. Det handler om at opdage, hvem der har myrdet og berøvet vor familie, *så det kan stoppes*—og således kan vi i *sandhed* blive *frie og glade*. Det handler om at erkende forbrydelsen og identificere forbryderne, så vi kan stoppe det, hvilket atter vil gøre os i stand til at blive en velstående og Gudsfrægtig nation (familie).

[Send venligst en donation to cover postage (or e-mail) for dokumentation for disse kendsgerninger, som medierne undertrykker.]

⁹² Se *Stop Apologetizing!* af Jud Cyllorn.

[Please note: There are a few words or paragraphs that have not been translated into Danish. If anyone would like to translate these properly (or if anyone sees any errors that need to be corrected), please e-mail these translations/corrections to me (stm@mounet.com) and I will update these pages with the corrected information. Thank you. —RAB]

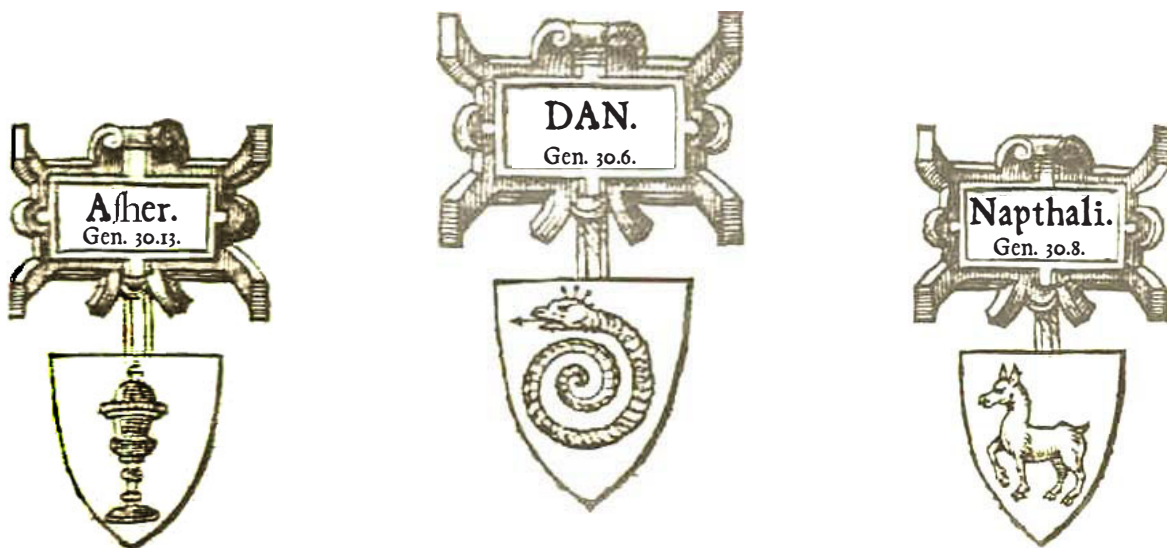
Israel's *Ancient* symboler

Below are the symbols of the 12 tribes of Israel (and Joseph's two sons, among whom the tribe of Joseph was split) as illustrated in the extensive genealogical tables in the front of original copies of the **1611 KING JAMES BIBLE** (most *facsimile* copies do not reproduce the genealogies section).

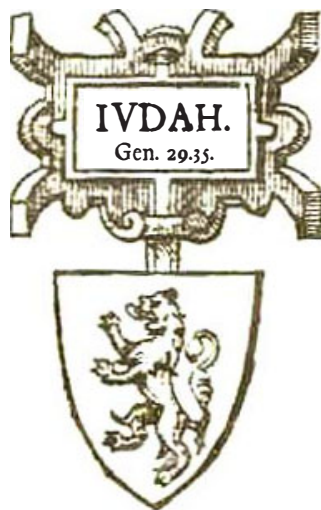
[While Naphtali may look like a dog or a horse, it is actually a female deer. Older heraldic representations sometimes were not the best.]

Please Note: the translators chose one symbol for each tribe; though several symbols could have been chosen in some cases (due to various passages of Scripture). While Levi's legacy was to share in Simeon's "weapons of cruelty," Levi was also given the care of the teaching of the Law and God's Word. It seems the translators also depicted Gad with a *Banner* which a *Troup* (brigade, battalion) might carry; since a *whole* troupe would have been harder to illustrate. It was not the translators' intention to give an *exhaustive* depiction of all of the tribal symbols or emblems; but the fact that the symbols of the tribes of Israel are *identical* to the national symbols of the *European nations* is no "coincidence."]

[Northern Brigade]

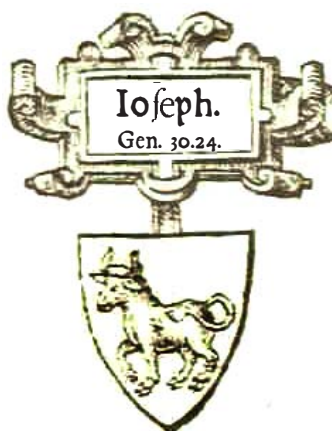
[Eastern Brigade]

[Southern Brigade]

[Western Brigade]

[The Tribe of Joseph was actually split by Jacob among Joseph's two sons, Ephraim and Manasseh.]

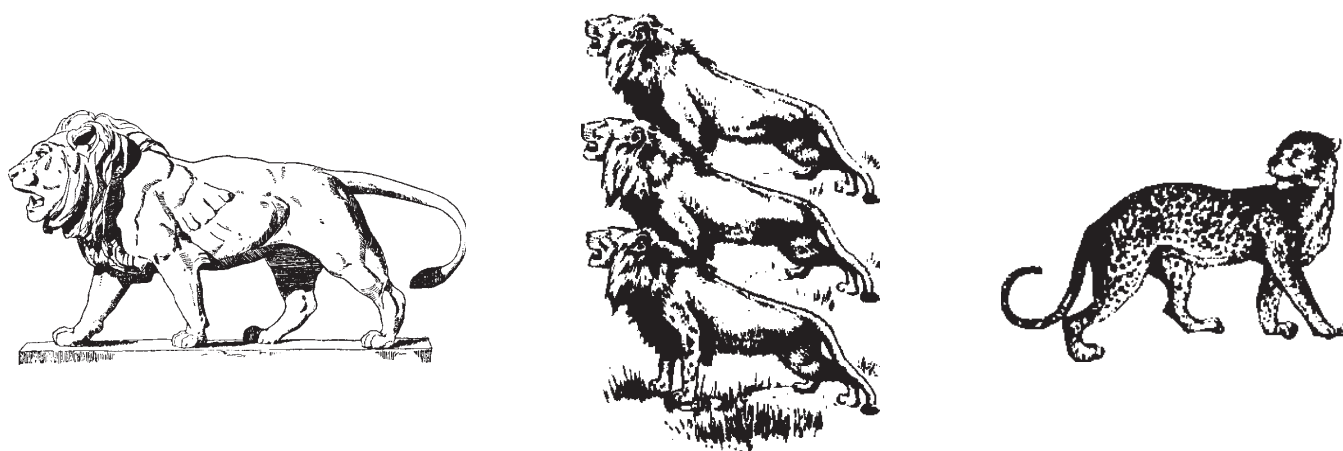
[The Tribe of Levi was in the center of the camp, to minister unto the other tribes.]

Israels *Modern* symboler

De følgende er blot *nogle* af de symboler, Skriften profeterede ville være det sande Israels symboler. Det er ikke nogen tilfældighed, at de alle findes i de europæiske og europæisk-nedstammede folks våbenskjolde. Disse symboler er på ingen måder nye; mange af dem har været brugt i mere end 2.000 år af oldtidens germanske folk, skyterne, og deres forfædre—israelitterne.

Ørnen, høgen eller falcken: 2. Mose 19:4; 5. Mose 32:1; 2. Samuel 1:23; Job 39:26-30; Salme 103:5; Esajas 40:27-31; Ezekiel 1:10; 17:3-5; Mika 1:16; Åbenbaringen 4:7; 12:14; Lukas 17:37.

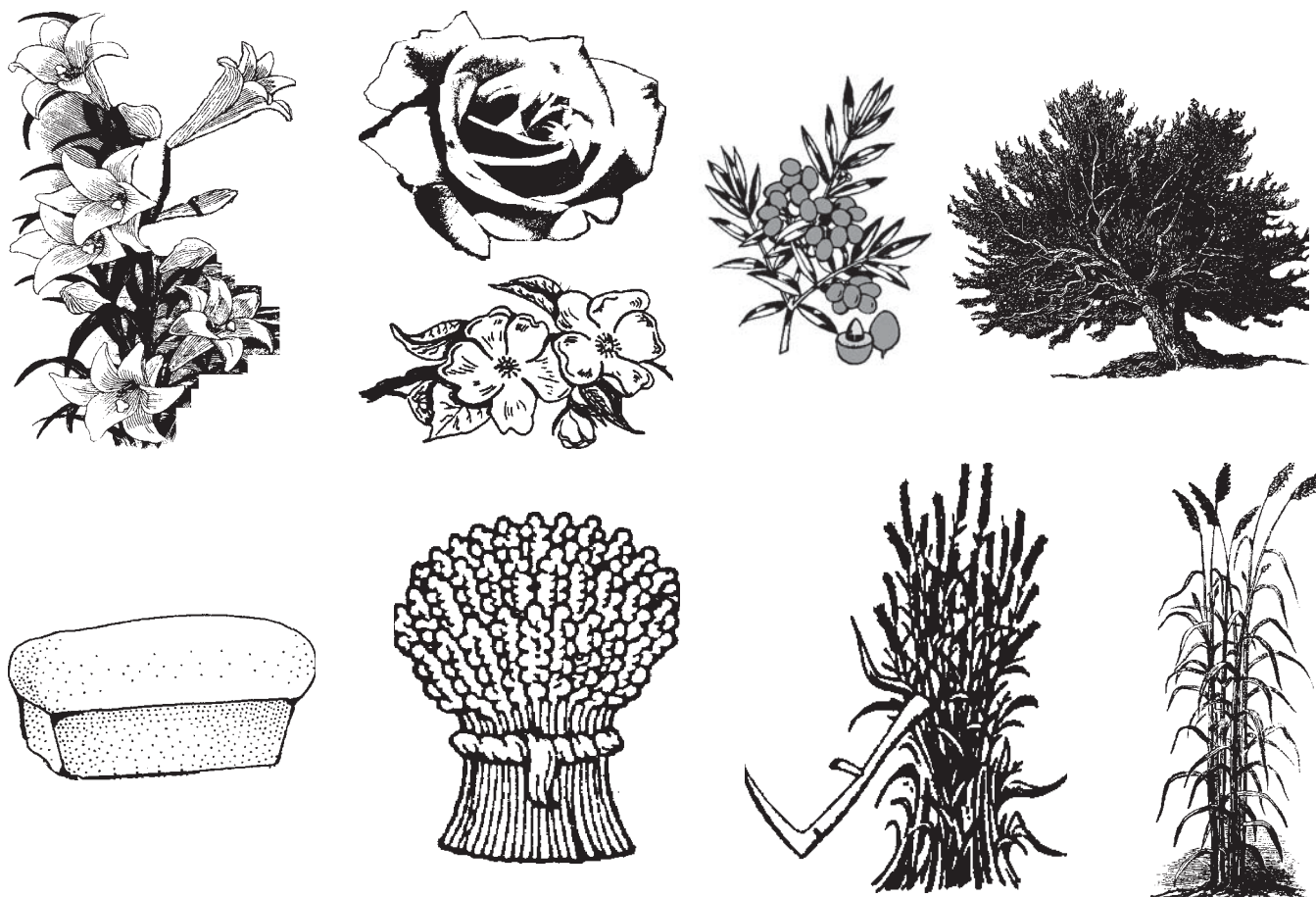
Løven: 4. Mose 23:24; 24:8-9; 5. Mose 33:20-22 (49; **Juda: 3 løver**); Ordsprogene 28:1b; Esajas 11:6; 65:25; Ezekiel 19:1-9; Hoseas 5:14 (13:7; **leoparden**); Mika 5:8; Zakarias 11:3; Åbenbaringen 4:7; 5:5.

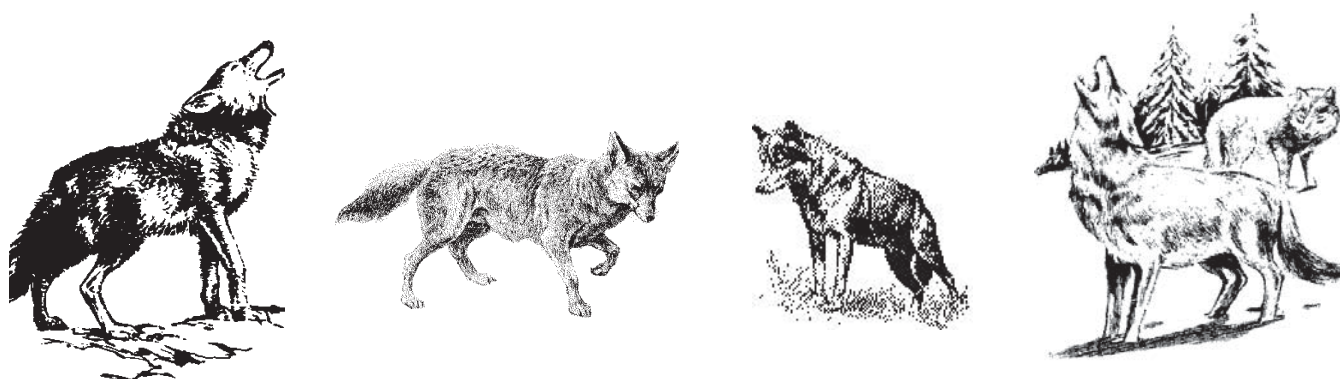
Tyren (oksen, kvien) og enhjørningen (som kan være det mytologiske væsen, en **bison**, eller en **vildokse**) eller et **horn** eller **flere horn**: 4. Mose 23:22; 24:8-9; 5. Mose 33:16-17; Job 39:9-12; Salme 22:21; 29:6; 92:10; 149:1; Esajas 11:6; 34:7; 65:25; Jeremias 50:11; Ezekiel 34:17, 20, 22; Hoseas 4:16; 10:11; Malakias 4:2; Hebræerne 3:17; Åbenbaringen 4:7.

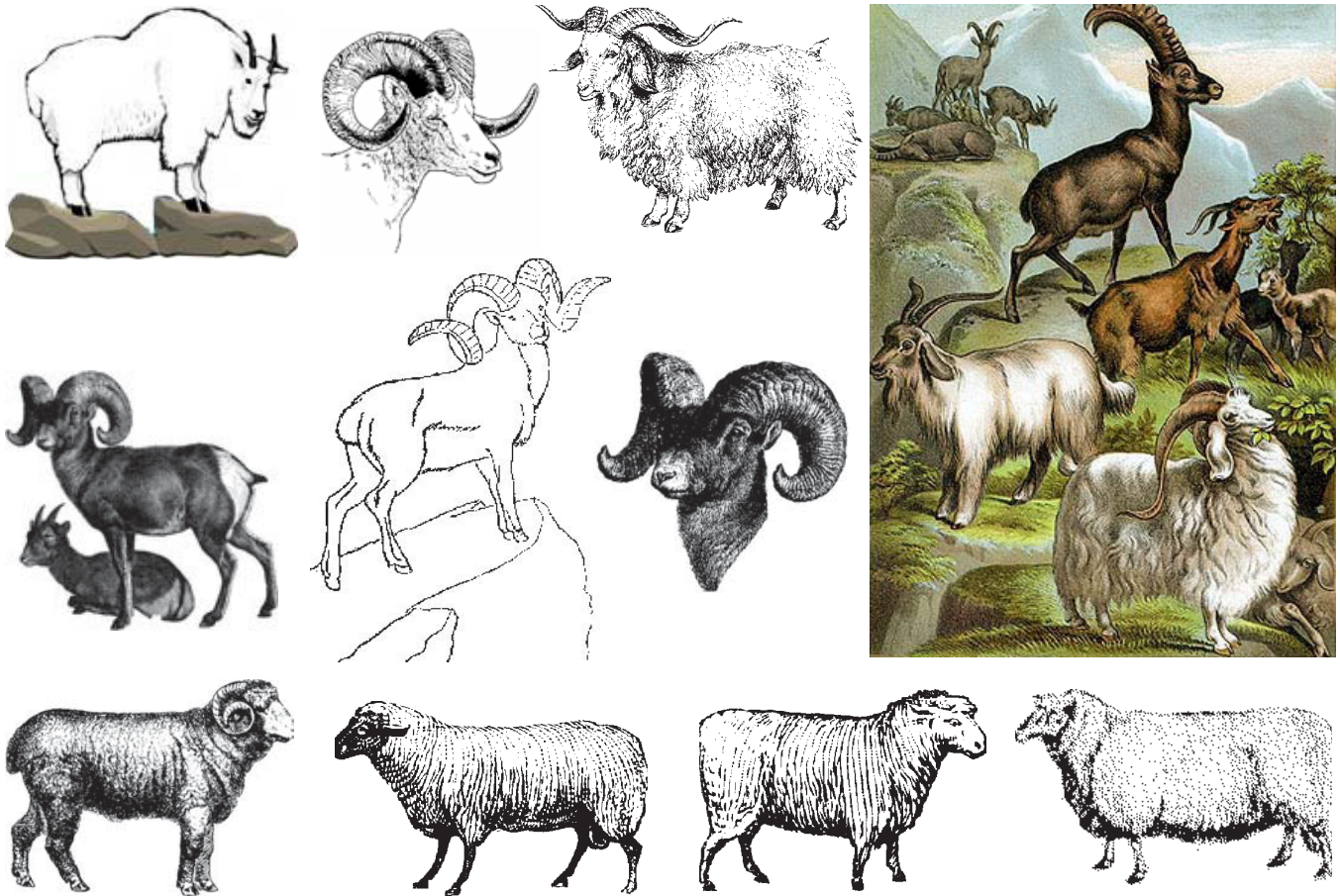
Hjorten (muligvis **elgen**): 1. Mose 49:21; Job 39:1b; Ordsprogene 5:19; 6:5; Habakkuk 3:19.

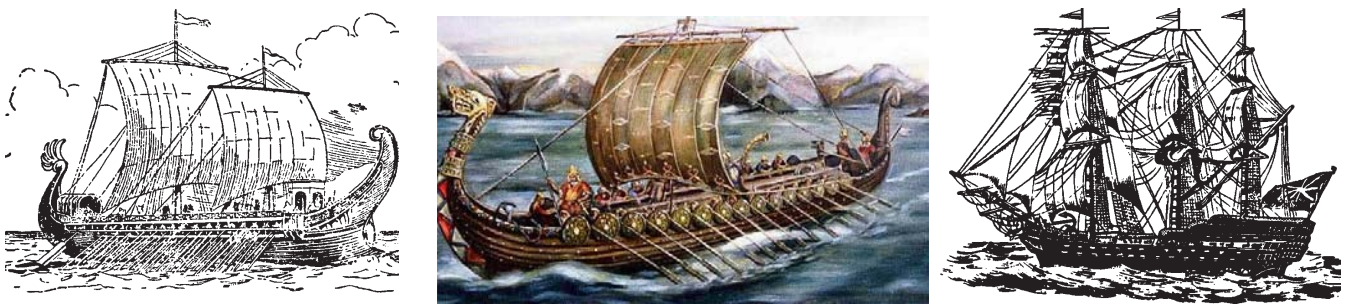
(Sarons) **lilje** eller **rose**: Højsangen 2:1, 16; 5:13; Esajas 35:1; Hoseas 14:5; Matthæus 6:28; Lukas 12:27. En **olivengren** eller **oliventræ**: 1. Mose 8:11; 5. Mose 8:8; Dommerne 9:8, 9; Salme 52:8; 128:3; Jeremias 11:16; Hoseas 14:6; Zakarias 4:3, 12-14; Romerne 11:17-24; Åbenbaringen 11:3, 4. **Hvede, neg** eller **brød**: 1. Mose 37:7; 49:20; Matthæus 13:24-43; Johannes 12:24; 1. Korinther 10:17.

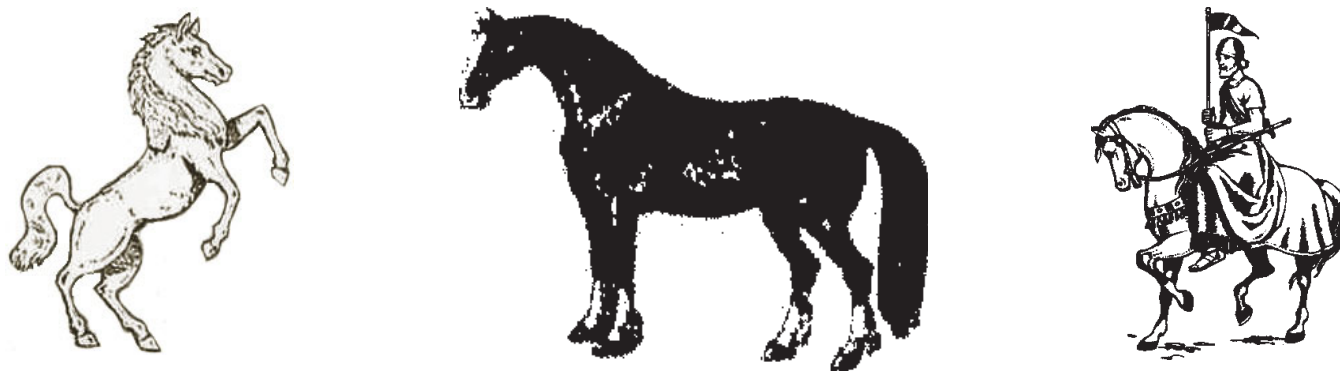
Ulven: 1. Mose 49:27; Esajas 11:6; 65:25; Ezekiel 22:27; Sefanias 3:3.

Får, vædder, vilde bjerggeder: Job 31:9; Salme 71:4; 74:1; 77:20; 78:52, 70-71; 79:13-15; 80:1; 95:7; 100:3; 107:41-42; Esajas 11:6; 40:11; 65:25; Ezekiel 34:11-12, 17, 31; 36:37-38; Hoseas 4:16; Mika 7:14; Habakkuk 3:17; Zakarias 9:16; 10:3; Matthæus 5:6; 15:24; 18:11-24; 26:31; Markus 6:34; Lukas 10:3; 12:32; Romerne 8:36; Hebræerne 13:20; 1. Peter 2:25; 5:2.

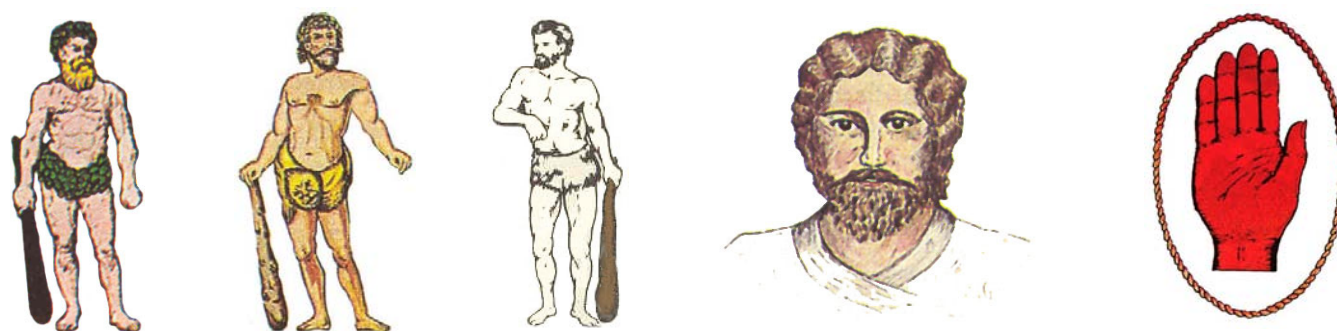
Et skib: (Zebulon; 1. Mose 49:13; 5. Mose 33:18); 4. Mose 24:7; (Dan; Dommerne 5:17); 1. Konge 9:26; 10:22; 22:48; 2. Krønike 9:21; Salme 80:11; 89:25; 107:3, 23-30; Esajas 18:2; 60:5, 9; Ezekiel 27:9, 25, 29; 30:9; Daniel 11:30, 40.

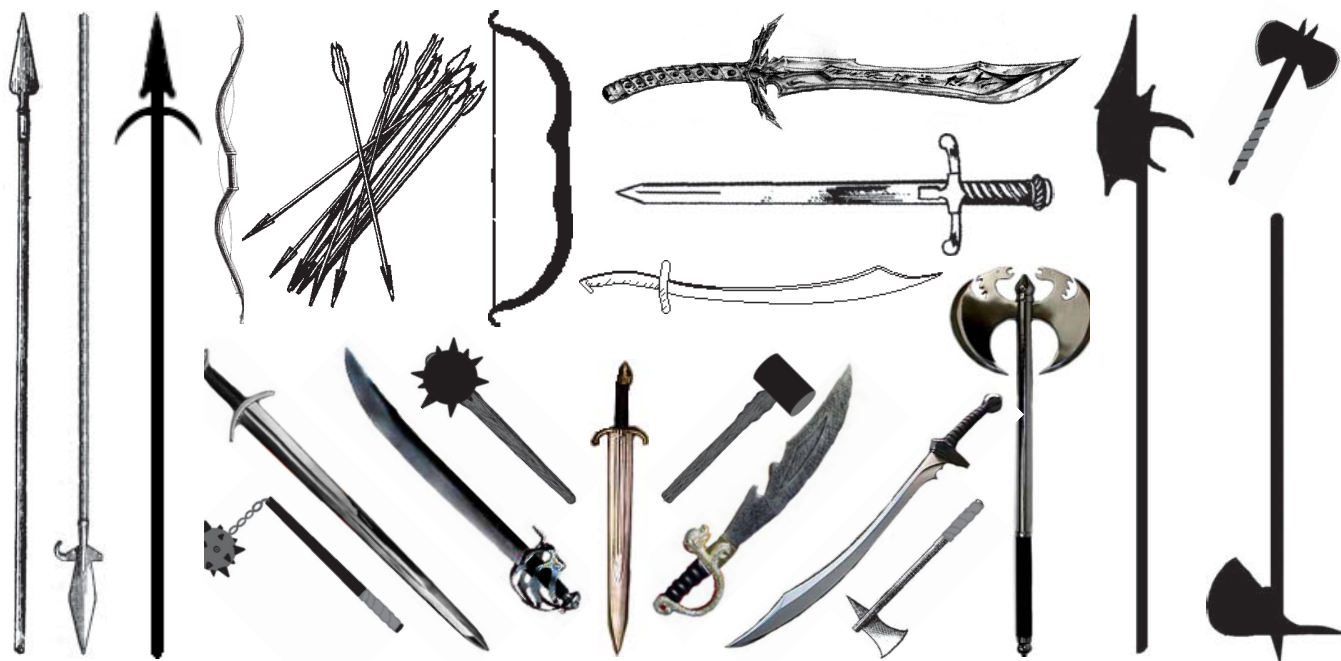
Hesten (specielt *hvid*), **hest** og **rytter**, en bevæbnet rytter, og en trop eller regiment af soldater (Gad): 1. Mose 49:17, 19; Dommerne 5:15; Job 39:18, 19; Jeremias 8:6, 16; Zakarias 9:10; 10:3; 12:4.

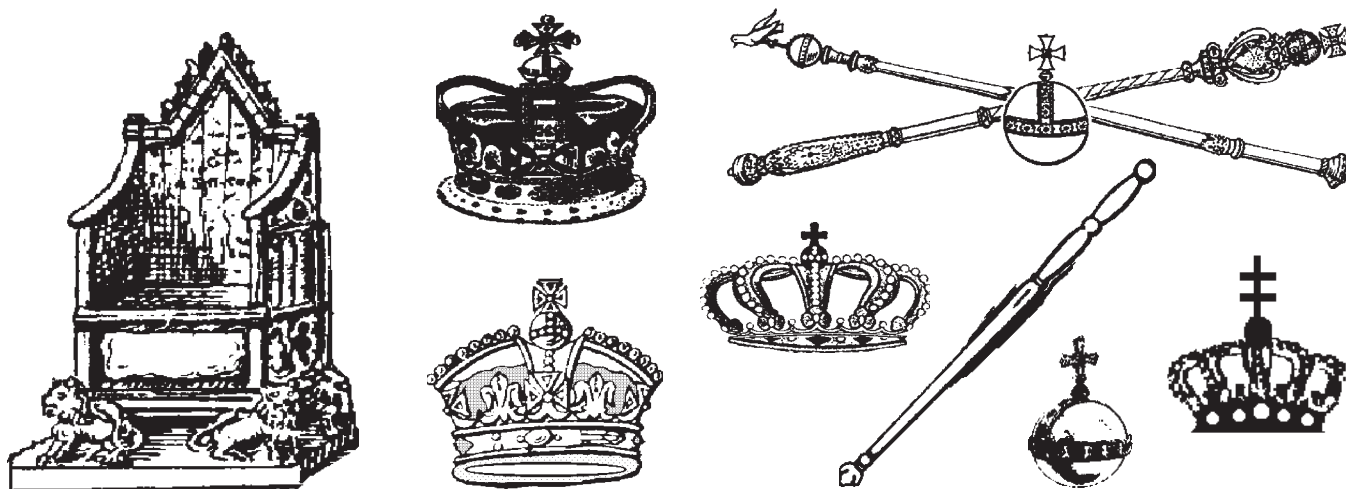
En **slange** eller **drage** (i *begrænset* og *speciel* betydning): 1. Mose 49:16, 17; 2. Mose 4:3; 4. Mose 21:8, 9; 2. Konge 18:4; Matthæus 10:16; Johannes 3:14.

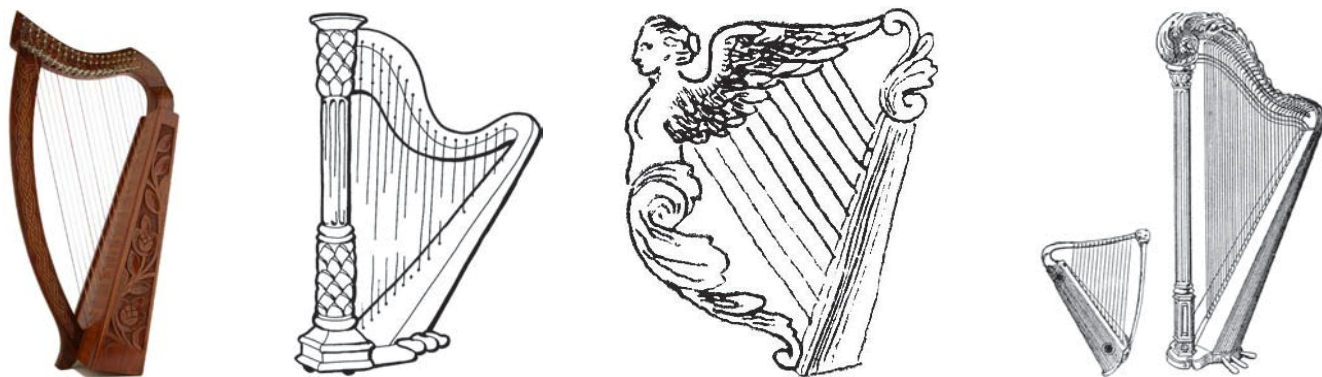
Et **menneke** (Guds søn og førstefødte): 1. Mose 29:32 (*Ruben* betyder "se min søn menneskets opbygger"); 2. Mose 4:22, 23; 5. Mose 14:1; 32:5, 6, 19; Salme 65:4; 80:17; 89:27; 92:6; 95:2; Esajas 43:6, 7; Jeremias 31:9, 20; Hoseas 1:1; 11:1; Zakarias 9:13; 10:7; Lukas 3:38 (Adam, Guds søn); 1. Johannes 1:12; Romerne 8:19; 2. Korinther 6:18. **Opløftet rød hand** (nogle gange med en **rød tråd**, **snor** eller **reb** omkring sig); 5. Mose 33:2, 3; 1. Mose 38:27-30; Josva 2:18, 21.

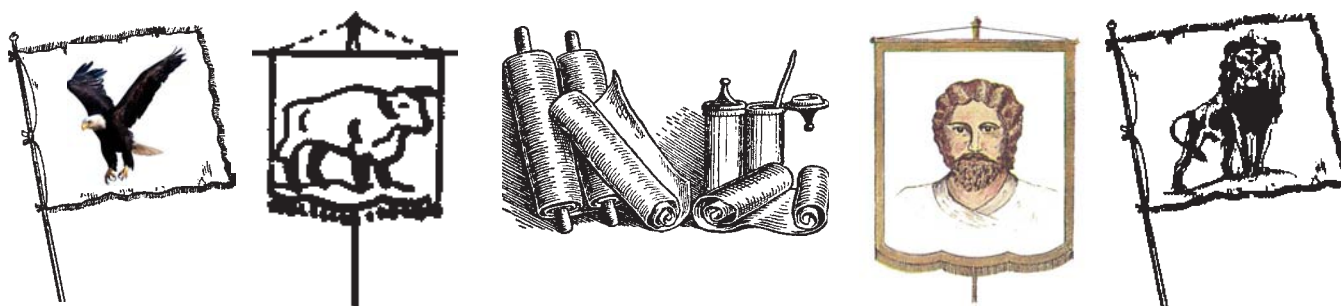
Pile, bue og pile: 1. Mose 49:22-24; 4. Mose 24:8b; 5. Mose 32:23b, 42; 2. Konge 13:15-17; Salme 7:12, 13; 78:9; 97:11; 127:4; Esajas 49:2; Habakkuk 3:11; Zakarias 9:13, 14; Romerne 11:24. **Slagsøkse, sværd, spyd, Guds våben:** 1. Mose 49:5; 34:25, 26; 4. Mose 24:8, 9; 5. Mose 33:29; Josva 8:18, 26; Dommerne 7:18; 1. Samuel 13:19-21; Salme 2:8, 9; 7:12; Esajas 41:10-16; 49:2; Jeremias 51:19-24; Ezekiel 21:9; Mika 5:6, 8; Habakkuk 3:11; Zakarias 9:13; Malakias 4:3.

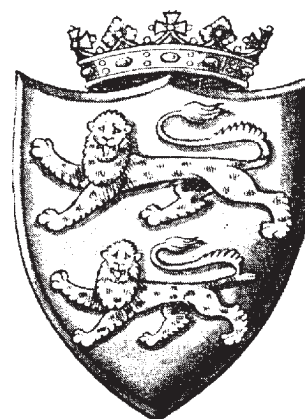
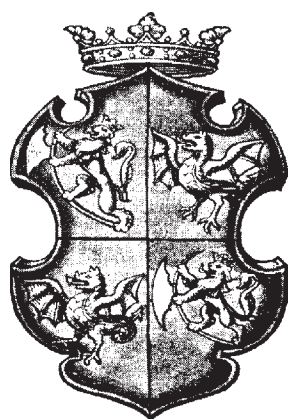
Symboler på det Guddommeligt given monarki: en **trone**, en **krone** (**juveler**, et **scepter** (eller **stav**), et **rigsæble**: 1. Mose 49:10; 2. Mose 19:5; 4. Mose 24:7; 5. Mose 4:10; 2. Samuel 3:10; 7:13, 16; Salme 2:9; 8:5; 74:2; 89:3-4, 28-29, 36; 132:18; 135:4; Esajas 10:15; 11:1; 28:5; 62:5; Jeremias 1:11; 10:16; 51:19; Ezekiel 7:10, 20; 16:11-12; 19:11, 14; 21:10, 13; Zakarias 9:16; Malakias 3:17; Lukas 6:45; 2. Korinther 4:7; Åbenbaringen 21:21.

En **harpe**: 1. Samuel 16:16; 1. Krønike 25:1, 3; Salme 33:2; 98:5; 137:2; 147:7; 150:3; Åbenbaringen 15:2.

Bannere, standarder, emblemer eller flag (m.h.t. arv) og **bogruller** (stamtavler eller lov): 4. Mose 1:52; 2:2-34; 10:14-25; Dommerne 5:14; Ezra 2:62; Nehemias 7:5, 64; Salme 20:5; 60:4; 61:5; 74:9; Esajas 10:18; 18:3; 49:22; 59:19; 62:10; 66:19; Jeremias 4:6, 21; 50:2; 51:27; Zakarias 9:16.

Et **skjold**: 1. Mose 15:1; 5. Mose 33:29; 2. Samuel 22:3, 6; Salme 3:3; 4:13, 16; 5:12-13; 18:2, 35; 28:7; 33:20; 47:9; 59:11; 84:9; 91:4; 115:9-11; 119:114; 144:2; Ordsprogene 30:5; Nahum 2:3; Efeserne 6:16.

[Skjoldene ovenfor er: (til venstre) Knud den Stores våbenskjold (1016-1035); (i midten) William III. og Mary II. (1689-1702); og (til højre) Wilhelm Erobrerens (William I.) våbenskjold (1066-1087).]

[Det bør bemærkes, at visse ikke-hvide nationer har *nogle* af disse symboler, men det må kommes i hu, at størstedelen af disse symboler kom fra *omkring den tid, da Storbritannien og andre nationer (Belgien, Frankrig, Nederlandene, o.s.v.) herskede i disse lande*. Der er ganske få tilfælde, hvor ikke-hvide nationer har nogen af disse symboler (og ingen tilfælde, hvor de ikke har nogen af dem), hvor det ikke er resultat af europæisk kolonisation—og intet andet folk i verden opfylder de mange profetier og karakteristika, som det sande Israel blev forudsagt i Skriften at skulle have, og som er skitseret i denne bog.

There are many other symbols of Israel than those listed here: grapes, fish, bells, crosses, the sun, moon, and stars, trees (cedar, willow, oak, fir), leaves, horn of plenty and fruit, etc.]

— Nationale vidner —

Heraldiske og filologiske beviser på det sande Israel

Lad os atter se på de kendetegn, Bibelen giver os om Guds *sande* Israels-folk, og ved at bruge vidnesbyrden i dobbeltvidnerne profeti og historie, lad os, som intelligente granskere, se hvilke folk i verden, der er tilgængelige for et identifikations-*line-up*, og bærer de kendetegn, der passer til denne beskrivelse. Som vi så, siger Skriften, at Guds sande Israels-folk ville få et nyt navn, og ikke længere blive kaldt ved navnet Israel (Salme 83:4; Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:1; 2:19; Romerne 9:25, 26; 1. Peter 2:10; Apostlenes Gerninger 11:26). Lad os derfor først se på de navne, ved hvilke Guds sande Israels-folk *nu* kaldes.

De germanske folks Israels-identitet kan findes i *selve* de germanske stammers *navne*. Først og fremmest kommer selve ordet *germaner* fra det latinske *germ~nus*,⁹³ og betyder “*ægte eller autentisk (i forbindelse til familie eller folkeklan; brødre, kusiner; der har samme forældre; fra den samme race)*”. Er det blot en tilfældighed, at Gud i Sit Ord advarede os om, at ikke *alle*, der “påstår” at være af Israel, faktisk er israelitter, og selve navnet, hvorved alle de europæiske folk er kendt (germanere) betyder, “ægte eller autentiske folk af den samme race”?

Helt konkret, så stammer ordene **jyde** og **Jylland** klart fra *Juda*. Jyderne befolkede også Isle of Wight.

[Det bør kommes i hu, at på oldengelsk (og andre *germanske* sprog), blev *hvert* bogstav i et sprog udtalt—*intet* bogstav var stumt. F.eks. *knife* blev udtalt “kC-nʃ'-fc”. På tysk og oldengelsk blev “j” et, som på hebraisk, ikke udtalt som i dag; det var et “y”. Derfor ville ordet *jyde* faktisk være blevet udtalt “Yã'-tc”. *Juda* selv blev udtalt “Yã'-dc”. Enhver sprogstuderende ved, at “d” et og “t” et er ombyttelige konsonanter, og *jyde* og *Juda* er derfor det samme ord.]

⁹³ *Indo-European Roots* i *The American Heritage Dictionary of the English Language*.

Ordene **daner** og **Danmarks** oprindelse kan let ses fra oldtidens Israels mest bemærkelsesværdige søfarende stamme: *Dan*. En af oldtidens **skotsk/irske** stammer blev kaldt for *Tuatha dé Dannan*, som betyder “**Dannans** stamme”, og **Skotland** blev tidligere kaldt for *Caledonia*.⁹⁴ Hvorend Dans stamme kom hen, efterlod den sit mærke. Det er ikke en ny ting for Dans stamme at navngive steder efter sine patriarker; for den gjorde det også i bibelske tider (Josva 19:47; Dommerne 18:12, 29).

Ordet **waliser**⁹⁵ betyder “udlænding”. Hvis disse beslægtede germanske folk kaldte nogle af deres egne folk for “fremmede”, så må disse beslægtede folk tydeligvis være ankommet fra forskellige lande på forskellige tidspunkter. Bibelen erklærer, at der boede *israelitter* i lande *udover Palæstina*, der var “fremmede”; og det var således et almindeligt ord at skelne mellem *racebrødre, der kom fra en anden region*.⁹⁶ Gud sagde også, at israelitter ville blive kastet ud af Israels land ind i et land, som hverken de eller deres fædre kendte, et land mod nord, i hvilket Israel og Juda ville blive genforenet; hvorfra Gud en dag ville føre dem tilbage til Israels land, når Han engang havde uddrevet alle kan’anære af landet (Jeremias 3:18; 16:13-15; Joel 3:17; Matthæus 13:41; 15:13).

Ordet **rutener (ukrainer)** kommer fra **rus**⁹⁷, og betyder “søfarer”. Rutenerne nedstammede utvivlsomt fra de søfarende stammer Dan eller *Zebulon* (1. Mose 49:13). Zebulonitterne var også kendt som modige krigere (Dommerne 5:18).

⁹⁴ —et stednavn: en arv grundlagt af den søfarende stamme Dan, der efterlod sit navn over hele Europa og Asien i lydighed overfor Gud, der påbød dem at opstille vejvisere (**Jeremias 31:12**). Andre eksempler på, at Dan efterlader navne, er: **Danmark**, floden **Don**, floden **Donau** (der betyder Dans bosættelse), floden **Danastri** (**Dneiper**), **Dardanellerstrædet**, floden **Rhodan** (nu Rhone), floden **Eridan** (nu Po), **Codan**-bugten (Østersøen), **Danzig**, **Dannemora** (overfor den finske bugt), Sverige (**Svea-dan**), **Doncastewr**, **Dannonia** (Devonshire), **Dundee**, **Aberdeen** (Dons udmunding), **Makedonien**, **Sardinien** (Dans adspredte), o.s.v.

På hebraisk er ordet oversat *Dan* #1835, *Dân* (dawn) og er en variation af #1777 *dîyn* (deen) eller *dûyn* (doon). Dette er beviser på, at vokaler er ombyttelige: dan, den, don, din, o.s.v. Dette kan også forstås ved at anerkende, hvor *drastisk forskelligt* mange ord udtales på engelsk, amerikansk, skotsk, o.s.v. (såvel som de forskellige regionale accenter indenfor hver af disse nationer). *Dan* betyder “dommer”. (Se **1. Mose 30:6; 49:16**.) Dan var en af Jakobs sønner; Jakob havde imidlertid også en datter: Dina [#1783, *Dîynâh* (dee-NAW), som betyder “retfærdighed”, fra #1777].

⁹⁵ —ligesom *Volcae* (keltisk), *valoner* (latin), *weahl* (oldengelsk) og *galler/Gaul* (irsk-gællisk).

⁹⁶ Bibelen bruger forskellige ord for “fremmed”; disse ord (selv “jøde” og “gentile/ikke-jøde”) kan kun forstås *i deres sammenhæng*: Der kan være “fremmede af dit eget folk” og “fremmede ikke af dit eget folk”. Se *Apologetic Expositions... Isaiah 56, Acts 15, og Ruth* af Balaicius/ Sacred Truth Ministries.

⁹⁷ Beslægtede stammer var *prus(si)* og *borus(si)*, fra oldnordisk *rothsmenn*: “søfarende”.

Ordet **british** (fra *brits*) stammer fra sammensætningen af to hebraiske ord, *beiyth* (#1285, ber-EETH), som betyder “pagt”, og *ish* (#376, eesh), som betyder “mand” eller “folk”. Således betyder ordet **british** “pagtens folk”.

Ordet **English** [engelsk] (fra *Angles* [anglere]) stammer selv fra de to hebraiske ord *AY-ghel* og *ish*. *AY-ghel* (#5695; Jeremias 31:18); hunkønsform af #5697, eg-LAW; (Hoseas 10:11) og betyder “en tyrekalv, tyr, stud (kåd eller næsten udvokset)”, eller “en hunkalv, kvie (næsten udvokset).” Således betyder ordet **engelsk** “tyrens folk”. Israelitternes ofringssystem blev symboliseret ved kalven og tyren, og Gud refererede ofte til Israel som en *kalv* eller *kvie*, fordi de ikke havde nået modenhed, og var tilbøjelige til oprør og tilbagefald (Salme 29:5-6; Esajas 11:6; 27:10; Jeremias 34:18-19; 31:18; 46:21; Hoseas 8:5-6; 10:11).

John Bull har længe været et britisk symbol, lig vor egen [U.S.A.] *Uncle Sam*.

Ordene **Britain** og **England** dannes også begge af to hebraiske ord; *Britain* dannes af sammensmeltningen af *brith* med det hebraiske ord *am* [#5971], som betyder “et folk, stamme, nation”. Således betyder **Britain** “pagtens nation”, og **England** betyder “tyrens nation”.

Selve ordet **arier** kommer *meget muligt* fra det hebraiske ord **ariel** (#740/739, ar-EE og #410, AYL), der betyder “Guds løve”. Ariel var et andet navn for byen Jerusalem.⁹⁸ Ved at sammenføje roden for **ariel** (#738, ar-YAY eller #717 aw-RAW, som betyder “løve”) med det hebraiske ord **am** får vi ordet *aryay-am* eller *awraw-am*, der betyder “Guds mægtige) løvefolk”. Som vi allerede har set, blev løven udkåret af Gud til *ikke blot* at være symbol for Judas stamme, men for *hele Israel*. Løven er “dyrenes konge”, et kongeligt, ædelt dyr. Ordet “arier” spores senere til sanskrit-ordet *arya-in*, som betyder “ædel”, der kommer fra den indo-europæiske rod *aryo-in*, som betyder “herre eller hersker”.

Ordet **skotte** kommer fra *skyter*, som vi så kom fra det hebraiske ord for “teltbeboer”. Ordet *Skotlands* oprindelse forbindes også med den hebraiske prinsesse *Scotia* (der fik navn efter sit folk, *skuths*), der blev transporteret til de britiske øer af profeten Jeremias via Egypten og Spanien (sammen med hendes søster Tea Tephi)

⁹⁸ —den Store Konges by, Løven af Judas stamme (Kristus); byen hvori David boede (**Esajas 29:1-7**). Se *Davis Dictionary of the Bible*.

for at omplante kong Davids monarki i deres nye hjem (Jeremias 1:10; 31:28; 41:10; 43:6; Ezekiel 17:22-24).

Oldtidens **Spanien** blev oprindeligt kaldt for **Iberien** (der betyder “hebræernes land”); ligesom en region i det sydlige Rusland på Krim (det moderne **Georgien**), gennem hvilken israelitterne passerede på deres rute til Europa som skytere og kimmerere.

Irland blev oprindeligt kaldt for **Hibernien** (der også betyder “hebræernes land”), **Inis-Fail**, **Erin** og **Scotia**.⁹⁹ Mr. N. Nielsen hævdede, i hans arbejde for *American-Israel Message* (ca. 1950; dengang med hovedkvarter i Knoxville, Tennessee), at ordet **Erin** kom fra et hebraisk ord *yarín*, der betyder “langt væk”, og at ordet **Irish** [irsk] stammer fra *yarish*, der betyder “et fjernt folk”. Nielsen erklærer også, at romerne kaldte Irland for “jordens ende”. Dette er interessant, thi Gud sagde, at Han ville kalde, og frelse, Sit folk langt væk fra, fra de fjerne øer, fra jordens yderste kanter (Jeremias 30:10; 31:10; 46:27; markus 13:27; Apostlenes Gerninger 1:8).

En gruppe af øer ud for Skotlands kyst bliver stadig kaldt for **Hebriderne**, der betyder “hebræernes øer”. Ligeledes er der ud for Australiens kyst også øer kaldet *New Caledonia*, *New Ireland* og *New Hebrides*. Navnet *Færøerne* stammer muligvis fra *Peres*, en af Judas tvillingsønner.

Et andet oldtidsnavn for Storbritannien var **Albion**; skotterne var kendt som **albans**; og navnene **albanere** og stammen **alanerne** deler alle samme betydning: “hvide”. En anden interessant kendsgerning er, at der er to øer ud for Englands kyst: *Isle of Wight* og *Isle of Man*. *Wight* (udtalt *wajt*) er et middelengelsk ord, der kommer fra det oldengelske *wiht* (der kommer fra den germanske rod *wihtī*-, nedstammende fra den indo-europæiske rod *wekti*-), og betyder “menneske”. Betegnelsen **albaner** er faktisk latinsk; albanerne kalder sig selv, på deres eget sprog, **shqiperia**, der betyder “ørnens børn”. Som vi har set, er ørnen meget betydningsfuld i Bibel-profeti omkring Israel.

⁹⁹ Ligesom de skytiske israelitter var kendt under navnet Sakae (og mange andre navne), var de også kendt som *habiru*, *abiru*, *abiri*. Da israelitterne ankom til Irland fra Spanien, blev de kendt iberere, fra hvilke Irland fik sit navn Iberne, hvoraf den latinske form er *Ibernia* eller *Hibernia*. Alle er tydeligvis former af ordet “hebræer”. Navnet “Iberne” blev senere forkortet til *Erne*, og gav således den oldirske titel for *Erin*. På lignende måde stammer de ældgamle navne for *Eire* og *Eirland* fra den sidste stavelse i ordet *abiri* og fra navnet *Iberia*, som ibererne (israelitterne) bragte til Irland via Spanien. *Inis-Fail* var Irlands første navn, og betyder “skæbnens land”. *Scotia* var dets andet navn.

Belarus betyder “hviderusser”, og **balter** betyder “hvid”. Hviderusserne stammer muligvis delvist fra litauerne.¹⁰⁰ Litauerne havde deres oprindelse i den første bølge af skytere, der slog sig ned på Østersøkysten, og var forfædrene til de sande baltere. Litauens historie afslører, at de er rene efterkommere af skyterne, og at de kom til Baltikum østfra, som deres Gud fortalte dem, de skulle rejse mod vest, indtil de atter nåede havet. Letterne er også en litauisk stamme, ligesom oldpreusserne (borussi) var det, indtil de blev udryddet i det 13. århundrede af de tyske riddere.

Nielsen hævder, at selve ordet **galler** (Gael) er hebraisk, og betyder “den Levende Guds sønner”. *El* er det hebraiske ord, og betyder “den Almægtige eller Mægtige Gud”. Dette ville være passende, da Gud erklærede,

“Og dér, hvor det nu lyder til dem: ‘I er ikke mit folk,’ dér skal det lyde til dem: ‘I er den levende Guds børn.’ Judæerne skal samles med israelitterne; de skal have én og samme leder og blive herre i landet”... (Hoseas 2:1-2)

[Jeg har imidlertid ikke været i stand til at lokalisere nogle hebraiske ord *ga* eller *gay*, der skulle betyde “sønner”. Hvad, jeg faktisk fandt, var, *gaw-AL* (#1350), der betyder “at genløse eller tage en slægtnings hverv”—helt bogstaveligt, “at være den nærmeste slægtning”.]

Ordet **Amerika** kommer fra de to gotiske ord *Amel* og *Rich*, og betyder “Himmeriget”. Dette blev hævdet af professor Miskovsky fra Oberlin College i Ohio, baseret på beviser fra 1500-tallet fra en geografisk afhandling af **Martin Waldseemüller**, en bemærkelsesværdig tysk geograf og kartograf (ca. 1470-1513), der boede det meste af sit liv i Elsass (det nordøstlige Frankrig). Waldseemüller tilskrives at skulle have givet Amerika dets navn fra sin latinske afhandling *Cosmographiae introductio...* og dets medfølgende kort, begge udgivet i 1507 i Saint Dié, Frankrig. Navnet *Amerika* hang ved og blev så populært, at Waldseemüller ikke selv kunne udviske dets brug, hvilket han forsøgte at gøre flere år senere, da mange mennesker blandede navnet Amerikas oprindelse sammen med det meget lig navn på den italienske opdagelsesrejsende *Amerigo Vespucci*.

[Waldseemüller konkluderede, at Vespuccis bedrifter ikke var så store, som folk havde tænkt, og krævede at forbindelsen blev separeret.]

¹⁰⁰ Se *The Lithuanians: The Overlooked Nordic Tribe* af Balaicius/Sacred Truth Ministries. Det litauiske sprog er det ældste og reneste europæiske sprog, og tilskrives af filologer som den ariske races oprindelige tungemål. Litauerne siges at have de bedste krav på at være den oprindelige ariske forældre-stamme. Denne bog vil indeholde særdeles interessant information om det litauiske sprog, racetype, historie, oprindelse og skikke.

Den berømte tyske opdagelsesrejsende, naturforsker og statsmand Alexander von Humboldt (1769-1859) anerkendte vigtigheden af Waldseemüllers værk, og bragte atter dets eksistens til den akademiske verdens opmærksomhed. I 1901 fangede Humboldts anerkendelse af disse dokumenters vigtighed national opmærksomhed, og således begyndte en stor jagt på Waldseemüllers kort. Kun ét eller to eksemplarer eksisterer stadig.

Lad os nu se *individuel*t på nogle af de hvide angel-saksiske nationer, der udgør Guds sande Israels-folk. Israels symboler er tydeligvis synlige i hver nations våbenskjolde. Vi skal også diskutere visse oplysende historiske og arkæologiske kendsgerninger, der beviser disse angel-saksiske nationers israelitiske identitet.

[Vi vil ikke nævne alle de angel-saksisk-keltiske og beslægtede nationer; pladsen vil heller ikke tillade os at nævne alle disse nationer symboler, der vil blive diskuteret. Andre nationer og symboler kan findes i farver i *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* af W.H. Bennett, F.R.G.S., såvel som i *These Are Ancient Things*, Association of the Covenant People, og *Lifting Up an Ensign to the Nations*, Ida M. Ferguson.]

Det Forenede Kongerige Storbritannien

Northumberland

Kent

Eiland van Wight

Gibraltar

Storbritanniens våbenskjold er fuld af Israel-symboler (løver, enhjørninger, Davids harpe). Det franske motto på skrifttrullen, *Dieu Et Mon Droit*, betyder “Gud og min førstefødselsret”. Det latinske motto på bæltet læser, *Honi Soit Qui Mal Y Pense*, og betyder “Giv skylden til ham, der tænker ondt om det”. Skriften fortæller os,

“Så afhænger det altså det altså ikke af menneskers vilje eller stræben, men af Guds barmhjertighed. [Der vælger efter Sin vilje] Hvem er du da, siden du går i rette med Gud? Kan det, der er formet, sige til ham, der formede det: Hvorfor har du lavet mig sådan? [Gud har udvalgt ét folk alene for Sin ære]” (Romerne 9:16-20)

Josef fik to sønner, Efraim og Manasse. Efraim modtog en dobbel velsignelse, og Gud erklærede, at han ville blive større end Manasse, og at han ville blive til en mængde folkeslag (1. Mose 48:19). Det hebraiske ord for “mængde” [מְנוּחָה] betyder faktisk “fyldighed”—og ingen anden nation er blevet karakteriseret som en “fyldighed af nationer i jorden”, mere end det britiske imperium, der udstrækker sig til hvert et hjørne af jorden, og i sin storhedstid var *fem gange større* end selve Romerriget, der før Storbritannien var det største rige, verden nogen sinde havde kendt.

Aldrig er et folk blevet karakteriseret som en “fyldighed” mere end de folk, der udgør det britiske imperium; thi de har hersket verden og havde hver eneste af jordens ressourcer til sin rådighed. Gud erklærede, at Israels magts herlighed, og specielt Efraims, ville være lige som en stærk *enhjørning* [*O.a.: fra engelsk King James version. På dansk: vildokse.*], der “*med dem skal han stange folkene helt ud til jordens ender.*” (5. Mose 33:17) Hvilket andet folk har nogen sinde passet til denne beskrivelse? Har “jøderne”?

Det britiske flag kaldes for “Union Jack” (“Jack” er det engelske kaldenavn for Jakob). Det består af en sammensmeltning af de nations flag, der udgør Storbritannien.

(James I af England). I 1801 blev det oprindelige irske flag flettet ind i “Union Jack”, som vi kender det i dag.

Englands oprindelige flag (ca. 1194 e.Kr.) var et rødt kors (Skt. Georges kors) på hvid baggrund.

Skotlands oprindelige flag (formodentligt fra ca. 800 e.Kr.) var et hvidt krydset kors (et burgundisk kors, skt. Andrews kors) på blå baggrund.

Irlands oprindelige flag var et rødt krydset kors (Skt. Patricks kors) på hvid baggrund.

Kong James betyder som bekendt “Jakob”, og således fik flaget navnet “Union Jack”.¹⁰¹ Flagets symbolik strækker sig meget længere tilbage end man skulle tro.

Da Jakob velsignede sine sønnesønner Efraim og Manasse (Josefs sønner), krydsede han armene, den ene over den anden, og pladserede hver af dem på de to unge drenges hoveder på denne måde (1. Mose 48:8-20). Det siges, at *Jakobs kors/kryds* (de krydsede arme) er oprindelsen til navnet *Union Jack*. Pudsigt nok, så er Union Jack også to hebraiske bogstaver, sat oven på hinanden, der repræsenterer Guds Navn. De fleste kender sikkert Kristi Jesu udtalelse i det græske Nye Testamente, **“Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden.”** (Åbenbaringen 1:8; 21:6; 22:13)

[Denne titel forklarer selve Navnet Jahve: den “selveksisterende”.]

Alfa og Omega er det første og det sidste bogstav i det *græske* alfabet. På *hebraisk* (Esajas 41:4; 44:6; 48:12), ville dette navn imidlertid være repræsenteret af det første og det sidste bogstav i det *hebraiske* alfabet: *Alef* og *Tau* (a og t), som på det oldhebraiske blev skrevet: “x” og “+”. Ved at sætte disse to bogstaver oven på hinanden, skaber man Union Jack, “✱”, eller en ottekantet stjerne. I Skriften repræsenterer tallet 8 en *ny begyndelse*, som er Kristus Selv; selve den numeriske værdi af navnet *Jesus* er “888”.

[Se enhver af de talrige tilgængelige bøger om *Bibelnúmerologi*.]

I århundreder er Kristi navn blevet repræsenteret ved at sætte de to første *græske* bogstaver af det græske ord for Kristus (#5547) ΧΡΙΣΤΌΙ (*krees-TAHS*): Chi (X) og Rho (P) oven på hinanden: “✱”. Dette symbol ses stadig i alverdens kristne kirker. Det er passende, at Efraim, lederen af Israels hus, ville vælge et symbol (Union Jack), som repræsenterede selve deres Guds Navn Jahve, i opfyldelse af Skriften:

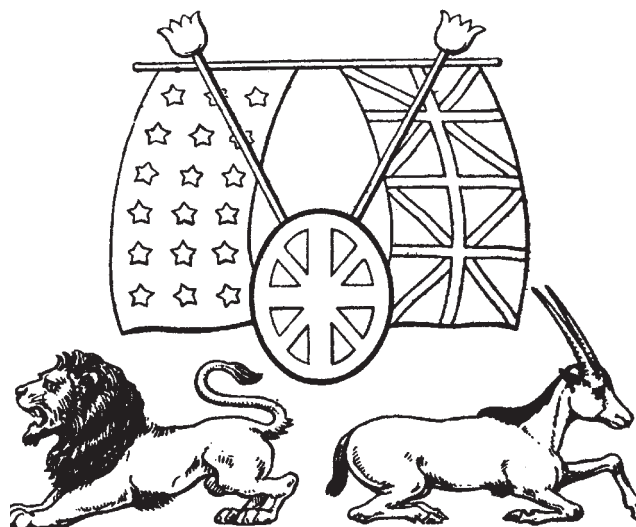
“Da vil vi juble over din frelse og løfte banneret i vor Guds navn. Måtte Herren [Jahve] opfylde alle dine ønsker.” (Salme 20:6)

Det britiske flag, Union Jack, er intet moderne symbol. Som vi så, var det saka’erne, de blonde og lyse israelitter, der også rejste østpå til Indien for at bygge den engang store kultur. **Commander** (og præst) **L.G.A. Roberts** viser på side 63 af *British History*

¹⁰¹ O.a.: James er engelsk for Jakob: Jakobs Brev i Det Nye Testamente kaldes f.eks. Epistle of St. James på engelsk.

Traced From Egypt to Palestine (1927), et billede af *THE TOPEZ OF THE SACHI* (Sakae), en klippeudskæring fundet nær Bhopal i Indien, der dateres til det 4. århundrede f.Kr.

Denne udskæring indeholder netop Storbritanniens (Efraims) symboler: en løve, en enhjørning¹⁰² (ethvert dyr med store horn), et banner med fem-kantede stjerner, et banner med to Union Jacks, såvel som et andet Union Jack-symbol i form af et hjul.

Haberman erklærer pudsigt nok omkring de **tidlige briter**:

“Strabo, den græske geograf, og hans samtidige **Kymbelin**,* efterlod os en god beskrivelse af en britte på hans tid:

[* also Cunobelin, Cynfelyn (he was the Cymbeline of Shakespeare); he was a FIRST CENTURY Silurian (Welsh) King of Britain and father of the famous Caractacus.]

‘Han kom, ikke klædt i skind som en skyter, men med en bue i hånden, et kokker hængende over sin skulder, et skærf omkring sin krop, et gyldent bælte omkransende sine lænder, og bukser, der rakte fra livet ned til hans fodsåler. Han er let i sin tiltaleform; omgængelig i sin konversation; aktiv i sin melding; og hemmeligholder sine store affærsers behandling; hurtig til at dømme nuværende nøjagtigheder; og villig til at tage sin del i enhver pludselig nødløsning; forudseende i at sikre sig mod fremtidige begivenheder; flittig i sin søgen efter visdom; værdsætter venskab; overlader meget lidt til tilfældighederne, og har dog fuldstændig tillid til andre, og sikret med enhver

¹⁰² Enhjørningen omtalt i Skriften [O.a.: i engelske oversættelser] havde mere end ét horn (**5. Mose 33:17**). [O.a.: Dansk Bibel: vildokse.] Det var sandsynligvis en vildokse eller bison; det kan imidlertid symboliseres ved den mytiske enhjørning eller enhver skabning med fremtrædende horn, ikke gevir.

ting for sin visdom. Han talte flydende græsk¹⁰³, så du ville have troet, at han var opvokset i Lyceum, og havde konverseret hele sit liv med Athens Akademi. (*Tracing Our Ancestors*, s. 107)

De dolichocefale (langhovede) hebræere havde været i Storbritannien siden ca. 1800 f.Kr. under navnet *Habiru*. Sir Arthur Keith beretter omkring Storbritanniens tidligste historie med gentagne invasioner af nordiske folk,

“Med en enkel undtagelse blev ingen fremmede eller nye racetyper tilføjet de britiske øer: alle var øjensynligt af den menneskelige gren, der stadig bebor det nordvestlige Europa —mennesker af den nordiske type—eller, som jeg foretrækker at kalde dem, Nordsøtypen... I alle disse invasioner og kolonisationer var der kun én, der ikke blev trukket ud af Nordsøtypen. Den invasion fandt sted i det andet årtusinde f.Kr., da de rundhovede [brachiocefale] typer fra Centraleuropa brød gennem det nordiske bælte, nåede Nordsøens bredder, og invaderede Storbritannien.” (fra *Nationality and Race*, 21. forelæsning holdt af Robert Boyle for Oxford University Junior Scientific Club den 17. november, 1919.)

Der er mange historiske landemærker i Storbritannien, der peger mod Israel-forfædre. F. Wallace Cannon beretter i *Documents of Destiny* (1958),

“Det vestlige vindue i Westminster Abbey, som er over hovedindgangen, har fire rækker paneler. De tre på den snævre top indeholder figurerne Abraham, Isak og Jakob; de næste to af de syv indeholder hver figurerne Ruben, Simeon, Levi, Juda, Zebulon, Issakar og Dan; Gad, Asher, Naftali, Josef, Benjamin, Moses og Aron; og den nederste række indeholder Mose emblem og Arons emblem i hver sin ende, men i midten er Judas Løve og Josefs Tyr, Storbritanniens våbenskjold.

“Kroningsceremonien er hele vejen igennem en yderst interessant studie, men to uddrag skulle være tilstrækkeligt:

“Når monarken bliver salvet på hovedet af ærkebiskoppen, bliver de følgende ord anvendt:

“Lad dit hoved blive salvet med hellig olie, som konger, præster og profeter blev salvet, og Salomo blev salvet af præsten Sadok og profeten Natan, lad dig blive ligeledes salvet, velsignet og helliget som konge over det folk, som Herren din Gud har givet dig til at herske og regere over. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

¹⁰³ Det berettes også, at de tidligste skotske landmænd og hyrder —de jævne folk, ikke kun de universitetsuddannede—også talte flydende græsk. Hvorfor ville de tidlige skotter og briter tale græsk—og det flydende?